

Adventes Vēstis

2022
APRĪLIS
315

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**Kas mūs
sagaida tālāk?**

**VAI ESI ATSAUCIES
PIEDALĪTIES JĒZUS
KOMANDĀ?**

**Jauniešiem:
Kristus otrā
atnākšana**

**Bērniem:
Ticības varonis Ābrahāms**

**LABĀ VĒSTS
STARP
VILTUS ZIŅĀM**

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS/ JUBILEJA
Liepājā apaļa jubileja
- 05** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kas mūs sagaida tālāk?
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Vai esi atsaucies piedalīties Jēzus komandā?
- 08** VĀRDS LASĪTĀJAM
Reiz dzīvoja kāds lukturītis
- 10** TĒMA
Labā Vēsts starp viltus ziņām
- 12** AKTUĀLI
Paskatieties augšup – Kristus atnākšana tuvojas!
- 15** VALODAS STŪRĪTIS
Vai vienmēr nepieciešams daudzskaitlis?
- 16** DZĪVESSTĀSTS
Karš ir briesmīgs
- 18** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Antropoloģija, nemirstība un augšāmcelšanās. 1. daļa
- 21** VESELĪBA
Padomi par veselību no Dieva kalpones Elenas Vaitas
- 22** JAUNIEŠIEM
Kristus otrā atnākšana
- 25** BĒRNIEM
Ticības varonis Ābrahāms

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVĪČA,
Vineta KRAULIŅA, Vilnis LATGALIS,
Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti aprīlī, mīlie, uzticīgie “Adventes Vēstu” draugi!

Pavasaris! Nezinu, kā jums, bet man tas aizvien bijis kā jauns sākums. Jā, nevis jaunais gads, bet tieši pavasaris. Īpaši tagad – dzīvojot ārpus pilsētas, kad uz palodzes jau rindojas podiņi ar maziem stādiņiem un iesētām, bet vēl nesadīgušām sēkliņām un kad pirksti tā vien niez ķerties klāt dobēm un siltumnīcām! Turklāt pavasaris ir laiks, kad viss skaistais vēl priekšā.

Tā tas aizvien bijis. Taču šogad ne gluži viss ir tāpat. Jo nepaiet neviena diena, kad domas nepievēršas tam, kas notiek Ukrainā. Reizēm šķiet gandrīz neiespējami piedzīvot prieku, kamēr blakus notiek kaut kas tik nepareizs, tumšs un ļauns. Turklāt prātā ik pa brīdim iezogas negantās “un ja nu” domas. Un ja nu tas turpinās bezgalīgi..., un ja nu tas atnāk līdz mums..., un ja nu... Patiesībā pilnīgi nevajadzīgas un, es pat teiktu, nepareizas domas. Jo uz katru “un ja nu” pretī ir Dieva “Es esmu”: “Es esmu ar tevi” (Jes. 43:5), “Es esmu tavs palīgs” (Ps. 35:3), “Es esmu tavs Dievs” (Ps. 50:7), “Es esmu tavs iepriecinātājs” (Jes. 51:12)! Vai ir viegli to vienmēr saredzēt, sajust un atcerēties? Nē. Bet tieši tāpēc Praviešu Gars atgādina: “Nav gudri skatīties pašiem uz sevi un pētīt savas emocijas. Ja to darīsim, ienaidnieks radīs grūtības un kārdinājumus tā, ka vājinās ticību un iznīcinās drosmi. Pastāvīgi pētīt savas emocijas un padoties jūtām nozīmē ļauties šaubām un sapīties sarežģījumos. Ir jānovērš skats no sevis un jāraugās uz Jēzu.” (E. Vaita. “Kristus dziedinošā kalpošana”, nod. “Prāta dziedināšana”)

Mūsu šī mēneša Tēmas raksts “Labā vēsts starp viltus ziņām” arī mudina neļauties emocijām, uz kurām orientētas ir pasaules viltus ziņas. Kā starp tām visām nepazaudēt Labo vēsti, par to šajā reizē pārdomās dalīties mācītājs Andris Pešelis. Rubrikā Vārds mācītājam atradīsiet br. Valda Zilgalvja pārdomas par tik dažādo Jēzus komandu, bet Aktuālais jautājums sniedz atbildi uz to, kas mūs sagaida tālāk.

Drīzās nākotnes notikumiem pievēršas arī rubrika jauniešiem, kā arī sadaļā “Aktuāli” lasāmā Kijivas mācītāja Oļega Bokova svētruna “Paskatieties augšup – Kristus atnākšana tuvojas!”

Veselības lappusītē Praviešu Gara padomi veselīgai dzīvei, sadaļā Dzīvesstāsti – atmiņas par Otro pasaules karu, bet lappusītē bērniem – par Dieva draugu Ābrahāmu, kurš devās patiešām varenā un noslēpumainā ekspedīcijā.

“Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caurcaurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai.” (1. Tes. 5:23)

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

“Pastāv slimības un nāve, karš un bads, nabadzība un ienaidis. Kā lai to visu izskaidro? Būšu atklāts – šis ir jautājums, uz kuru es nespēju dot pilnvērtīgu atbildi. “Ļaunuma” pastāvēšana vienmēr bijusi milzīga dilemma, kas daudzus cilvēkus novērsusi no kristīgās ticības, jo kā gan mīlošs Dievs, it kā visu zinošs un visu varošs, pieļauj visas tās šausmas, ko mēs redzam sev apkārt? Tas ir īpaši grūts jautājums...” (R. Bruinsma. “Ticība soli pa solim”)

Pie nule lasītā varētu piebilst, ka bieži vien notiek arī pretējais, jo tieši ļaunuma un grēka pastāvēšana, dziļas krīzes, šķietami neatrisināmas problēmas un nepārvarami sarežģījumi daudzus ir pievērsuši kristīgajai ticībai un sekošanai Jēzum Kristum. Dzīvojot šajā pasaulē, cilvēkiem rodas daudz dažādu jautājumu. “Kāpēc..., kāpēc..., kāpēc...?” šķiet plūst nebeidzamā straumē. Kāpēc kaut kas notiek tā, kā tas notiek? Kāpēc tieši tagad un kāpēc ar mani? Kāds cilvēks man reiz teica: “Neviens

nav tik gudrs, lai atbildētu uz visiem “kāpēc?”.”

Labā ziņa ir tā, ka tomēr ir kāds kurš spēj atbildēt uz visiem “kāpēc”, arī pašiem sarežģītākajiem un nepatīkamākajiem. Šī atbilde ir klusa un neuzbāzīga, ticību (uzticību) radoša un cerību raisoša. Tā ir atbilde, kas aicina novērst skatu no sevis paša un raudzīties pareizajā virzienā.

“Uzlūkosim mūsu ticības aizsācēju un piepildītāju Jēzu, kas Viņam sagatavotā prieka dēļ, par kaunu nebēdādams, ir pacietis krustu un nosēdies Dieva tronim pa labai rokai. Allaž domājiet par Viņu, kas tik daudz naidīguma izcietis no grēciniekiem, lai jūs nenovārgtu savās dvēselēs un neklūtu nespēcīgi [savā garā].” (Ebrejiem 12:2–3, LJT)

Dieva atbilde grēka problēmai ir arī atbilde uz visiem “kāpēc?”, jo Jēzus krusta nāve un augšāmcelšanās sevī nes pilnīgu uzvaru pār grēku un ļaunumu uz visiem mūžības laikmetiem.

“Ja nāve būs pēdējais ienaidnieks, kuru iznīcinās augšāmcelšanās dienā, tad mēs varam saprast, cik sirsnīgi ticīgajiem vajadzētu ilgoties un lūgt pēc Kristus otrās nākšanas, kas sev līdzī nesīs pilnīgu un galīgu uzvaru!” (E. Vaita. “Lielā cīņa”, 303. lpp.)

Dievs neklusē, kad cilvēkus apņem ciešanas, izmisums un neziņa. Viņš ir līdzās, lai atbildētu uz pašiem svarīgākajiem un sarežģītākajiem jautājumiem.

“To visu Es esmu runājis uz jums, lai jums miers būtu Manī. Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!” (Jāņa 16:33)

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

Vilnis Latgalis

LIEPĀJĀ APAĻA JUBILEJA

Sasniegt 100 gadu jubileju bija Dzidras Stotes mērķis. Tas nu viņai ir izdevies! 5. martā liepājnieki draudzē sveica un sumināja jubilāri. Apsveikumā tika citēts pants no 103. psalma, kas jau vien ir mājiens, lai gaviļniece sasniedz jaunu gadu

skaitli. Dzidra pati sacīja, ka viņas mērķis tagad ir 105 gadi, lai gan atzina, ka kļūst aizvien grūtāk.

Uz dievkalpojumu Dzidra ieradās pati. Viņa ir ļoti patstāvīga, enerģiska un pozitīva. Viņai visu patīk organizēt un darīt pašai. Arī uz Gunāra Rituma bērēm viņa kapos ieradās pati un pie kapa vēl no galvas noskaitīja dzejoli. Tas bija zīmīgi – visa viņas paaudze guļ tur, kapos, bet viņa stāv pie kapa dzīva un vēl skaita dzejoli!

Dzidra Stote ir dzimusi 1922. gada 26. februārī. Liepājniece. Visu mūžu nostrādājusi par medmāsu. Dzidra bieži to piemin, ka pie Dieva ir nākusi pārāk vēlu – 1993. gadā, kad viņai bija 71 gads. Tādēļ viņa atzīst, ka viņas veselība nav pārāk laba. Viņa saka, ja nebūtu dzīvojusi pasaulīgu dzīvesveidu un būtu ievērojusi veselības principus, tad tagad būtu ar daudz labāku veselību. Katrā sarunā viņa aizrāda, ka nedrīkst piedraņkēt organismu un ēst visu, kas pagadās, lai sirds būtu vesela un asinsvadi tīri.

Dzidra brīnās par apkārtējiem, kas viņai prasa pēc ilgo gadu noslēpuma – viņa tiem labprāt šos padomus dod, bet neviens tiem neklausā, tādēļ tie slimo un ātri mirst. Dzirda saka, ka pat viņas ģimenes ārsts brīnās, kā tik ilgi var nodzīvot, pieturoties pie šiem veselības principiem. Taču Dzidra brīnās par ārstiem, kas paši turpina ēst gaļu un tik slimo ar visādām slimībām. Dzidra neēd gaļu, baltos miltus, cukuru, sāli, sviestu, kā arī daudzas citas lietas. Viņa ciena biezzupas, visiem iesaka struteni un citus ārstniecības augus.

Savos simts gados Dzidra ir saglabājusi zinātkāru prātu, interesējas par jaunām lietām, uztur optimismu un dzīvesprieku. Interesējas par pasaules notikumiem, magnētiskajiem laukiem, Bermudu trijstūri, melnajiem caurumiem kosmosā un citām lietām. Viņa ir pateicīga Dievam, slavē To Kungu. Kā viņa pati saka: “Man patīk dzīvot, patīk dziedāt. Tādēļ esmu nodzīvojusi tik ilgu mūžu.” Arī draudzē viņai bija iespēja gan dziedāt, gan skaitīt dzeju (no galvas).

Apkārtējie par Dzidru brīnās: “Tu vēl esi dzīva un brauc autobusā?” Jā. Dzidra pati pārvietojas, lai gan lēnāk, nekā pašai to gribētos. Cilvēki prasa: “Dzidra, ko tu skrien uz to baznīcu?” Kāpēc gan nē? Katru dievkalpojumu Dzidra ir klāt un aktīvi klausās, piedalās sabatskolas nodarbībās un izsaka piezīmes. Lai gan ar dzirdi dažreiz esot pašvakāk, tādēļ viņa aicina runātājus runāt skaļāk, lai arī pirmajā solā var dzirdēt.

Domājot par nākotni, Dzidra ir noskaņota gaiši. Savā jubilejā viņa slavēja Dievu, kurš viņai devis nešaubīgu ticību, ka viņai nav bail no nāves, jo drīz celsies augšā. Viņa lūkojas uz Jauno Zemi. Kā viņa pati saka, tur viņa plāno vizināties uz ziloņa, pastaigāties kopā ar lauvām, kā arī ceļot uz tālajām zvaigznēm, no planētas uz planētu, jo šajā dzīvē daudz nekur ekskursijās nav braukusi. Tādēļ viņai priekšā ir vēl lieli plāni.

Andris Pešelis

Andris Pešelis

KAS MŪS SAGAIDA TĀLĀK?

“Un cilvēkiem sirds pamirs izbailes, gaidot lietas, kas nāks visā pasaulē: jo debesu stiprumi sakustēsies. Un tad redzēs Cilvēka Dēlu nākam padebesi lielā spēkā un godībā.” (Lk. 21:26–27)

Tā jau vien būtu laba atbilde uz šo jautājumu. Kas mūs gaida tālāk? Kristus otrā atnākšana!

Svarīgi piebilst, ka septītās dienas adventistu mācībā un Bībeles pravietojumu skaidrojumos nekur nav pat pieminēta Krievija vai Ķīna. Uz ekrāniem un žurnālu vākiem ir pavisam kas cits, nevis tas, kas ir rakstīts Elenas Vaitas grāmatās. Šī pasaule atrodas greizo spoguļu varā, ko dēvē arī par sātana melu karalisti. Uzmanību pievērš skaņas, skati, attēli, ēnas, bet tās visas aizved tālu prom no gaismas, kura izgaismotu to, kas tiešām notiek.

Tas, ko adventisti interpretē kā Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas “otro zvēru”, mūsdienās sevi prezentē kā cilvēktiesību, brīvības un demokrātijas garantus pasaulē. Arī Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas “pirmais zvērs” dara to pašu. Un visa pasaule viņos klausās ar izbrīnu, cieņu un respektu. Sabiedrības skati tiek pievērsti lietām, kurām nav nekā kopīga ar patiesībā notiekošo. Tādēļ nomaldināts top ikviens, kurš no skata zaudē garīgā kompasa virzienu.

Protams, līdz Kristus otrajai atnākšanai ir jānotiek zīmīgiem notikumiem, jānobriest apstākļiem un jātiek izziņotiem atbilstošiem likumiem. Te ir sava vieta arī kariem un karu daudzinašanai.

Cilvēki jautā: “Vai arī Latvijā būs karš?” Saprotiet, uz šo jautājumu pašlaik neviens nevar atbildēt. Taču viena lieta gan notiek – ļaudīm pamirst sirdis, gaidot lietas, kuras nāks pār šo pasauli. Cilvēki ir izmisuši un burtiski pieplakuši ekrāniem,

gaidot, kas sekos tālāk. Daudzas sirdis pildās ar naidu, un mutes ir pilnas ar lāstiem. Tā ir laikmeta zīme.

Vai šo pasaules notikumu ietekmē varēsīm vērot arī garīgo atmosfēru savā draudzē un sabiedrībā? Arī to pašlaik neviens nevar apstiprināt. Tagad aizvien vairāk cilvēku, baiļu dzīti, sākuši lūgt Dievu. Daudzi aizdomājas par vērtībām savā dzīvē. Tomēr tur, kur valda naids un bailes, lielu atmosfēru gaidīt būtu veltīgi.

Senatnē pravietis Habakuks nāca Dieva priekšā ar līdzīgiem lūgumiem, redzot, kas notiek pasaulē. Viņš lūdza Dievu pēc savas tautas atmodas un atgriešanās cerībā, ka Dievs paveiks ko īpašu tās labā. Habakuks raksta, ka viņa acu priekšā notika ļaunprātības, pārestības un netaisnības. Bezdievīgais uzveica taisno un aprija nabago. Kam bija spēks, tam arī teikšana. Pravietis aizrādīja Dievam, ka Viņa acis ir pārāk šķīstas, lai uz to visu tikai noskatītos. Viņš lūdza To Kungu iejaukties un pārtraukt šo netaisnību, pārmācīt grēciniekus un tiesāt pasauli.

Habakuks bija nostājies savā vietā, lai vērotu, ko Tas Kungs darīs (Hab. 2:1). Ko darīja Tas Kungs? Hab. 2:4 ir sacīts: “Lūk, uzpūtīgs un pārgalvīgs savā sirdī ir iekarotājs. Bet taisnais dzīvos savas paļāvīgās ticības dēļ.” Citiem vārdiem – taisnais no ticības dzīvos (Rom. 1:17).

Kā risinājumu pasaules netaisnībai Tas Kungs pieļāva karu un postu, apstiprinot vārdus, ka “tautas nopūlas tikai tādēļ, lai uguns izpostītu viņu pūliņu augļus, un ka bojā jāaiziet tam, kā dēļ tautas tik neatlaidīgi ir pūlējušās!” (Hab. 2:13) Citiem vārdiem sakot – kā risinājumu šīs pasaules problēmām Tas Kungs pieļāva karu un izpostīšanu. Tās aprakstam ir veltīta Habakuka grāmatas 2. un 3. nodaļa.

Taču – kas tad paliek mums? Uz ko cerēt mums, kad tas viss tiek piedzīvots? Miera apstākļos to ir viegli runāt. Taču tad nāk reāla krīze un zaudējumi. Ko saka pravietis? Viņš raksta vārdus: “Ja vīģes koks arī neziedēs un vīnakokam nebūs ogu un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tīrumi nesniedz nekādu barību, ja sīklopi būtu izzuduši no aplokiem un kūtis nebūtu arī vairs neviena liellopa, tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu! Jo Dievs Tas Kungs ir mans spēks un darīs manas kājas vieglas kā kalnu kazai un pāri mani augstumiem rādīs man ceļu un vadīs mani.” (Hab. 3:17–19)

Pravietis Habakuks pauda ticību, cerēdams pretēji cerētam. Viņš lūkojās pāri pār to, kas ir acu priekšā, viņš lūkojās tālāk par acīmredzamo. Pasaules troksnī viņš spēja saklausīt to, ko daudzi nesadzird. Tas Kungs veic Savu neparasto darbu virs zemes. Kad šis darbs noslēgsies, tad Kristus nāks atkal.

Ja vīģes koks arī neziedēs un vīnakokam nebūs ogu un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tīrumi nesniedz nekādu barību, ja sīklopi būtu izzuduši no aplokiem un kūtis nebūtu arī vairs neviena liellopa, tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu!

VAI ESI ATSAUCIES PIEDALĪTIES JĒZUS KOMANDĀ?

LŪKAS 6:12-14

Valdis Zilgalvis –
Valmieras, Smiltenes
un Rūjienas draudzes
mācītājs

Iedomājieties sevi par fizikultūras skolotāju! Kādu dienu jūs izejat skolas sporta laukumā, kur desmitiem bērnu ripina futbola bumbas. Jūs visus sasaucat kopā. Tad lēnām, bet pārliecinoši sākat no viņiem atlasīt vienpadsmit. Jums nekas nav jāpaskaidro. Izraudzītos jūs aicināt savrup. Viss notiek bez vārdiem, visi ir sapratuši, ko jūs darāt – jūs izveidojāt futbola komandu.

Tad pieņemsim, ka jūs un jūsu komanda sākat trenēties nopietnām spēlēm. Kā jūs tālāk rīkosieties? Jūs pieņemat, ka viņi kaut ko zina par futbolu, kaut ko par noteikumiem. Taču jūs vēlaties viņiem pastāstīt, ka īsta spēle atšķiras no treniņiem. Jums nav stundām ilgi jālasa viņiem lekcijas par to, kā spēlēt. Viņiem ir vajadzīgas trīs vai četras lietas, kuras jāatceras darīt, un trīs vai četras lietas, kuras jāatceras nedarīt. Pēc tam jūs cerat, ka nepieciešamajā brīdī šie pamatprincipi palīdzēs viņiem koncentrēties uz to, kā vislabāk spēlēt futbolu.

Vai nu varam iedomāties, ko darīja Jēzus? Viņam nevajadzēja organizēt futbola komandu. Jēzum bija daudz nopietnāks uzdevums. Savā laikā Dievs aicināja divpadsmit Izraēla ciltis – no divpadsmit Jēkaba dēliem – un padarīja tās par Savu īpašo tautu, lai caur to varētu īstenot Savus nodomus visai pasaulei.

Tagad, līdzībā runājot, Jēzus ir iznācis laukumā, kur visdažādākie cilvēki izmēģina veidus, kā būt Dieva ļaudīm – daži ar jauniem noteikumiem, kas jāievēro, daži ar jaunām vardarbīgas revolūcijas

shēmām, daži ar atbalstu Hērodam un viņa režīmam, daži ar priekšlikumiem aiziet tuksnēsī un lūgties privāti un daži, bez šaubām, arī ar citiem veidiem. No tādiem cilvēkiem Viņš izvēlas divpadsmit. Pat ja Viņš to būtu darījis bez vārdiem, ikvienam būtu skaidrs, ko Viņš dara – Viņš izvēlējas Jaunā Izraēla komandu. Tiem vajadzēja būt Dieva iecerētā darba kodolam, centram un sākumpunktam.

“Tanīs dienās Viņš aizgāja uz kalnu Dievu lūgt un pavadīja tur cauru nakti lūgšanās. Dienai iestājoties, viņš pasauca pie Sevis mācekļus un izraudzīja no tiem divpadsmit, kurus tad viņš nosauca par apustuļiem: Sīmani, kuram deva vārdu Pēteris, un Andreju, viņa brāli, Jēkabu, Jāni, Filipu, Bartolomeju, Mateju, Tomu, Jēkabu, Alfeja dēlu, Sīmani, sauktu Zēlots, Jūdu, Jēkaba dēlu, un Jūdu Iskariotu, kas kļuva par nodevēju.” (Lūk. 6:12-16)

Tad Viņš tiem deva skaidrus norādījumus, kā virzīt uz priekšu Dieva darbu. “Bet Viņš, pacēlis Savas acis uz Saviem mācekļiem, sacīja: “Svētīgi jūs nabagi, jo jums pieder Dieva valstība! Svētīgi jūs, kas tagad izsalkuši, jo jūs būsiet paēduši! Svētīgi jūs, kas tagad raudat, jo jūs smiesities! Svētīgi jūs esat, kad cilvēki jūs nīst, izslēdz no sava vidus, lamā un zaimo jūsu vārdu Cilvēka Dēla dēļ.” (Lūk. 6:20-23)

Tātad četri svētību apsolījumi un četri brīdinājumi, kas jau agrāk izteikti Izraēla lielo likumu kodeksā – 5. Mozus grāmatā. Tur atrodam garus svētību sarakstus tiem, kas ievēroja

likumu, un lāstus tiem, kas likumu neievēroja. Tā bija daļa no derības starp Dievu un Izraēlu.

Bet tagad, kad Dievam jāveido atjaunotais Izraēls, Jēzus sniedz viņiem to pašu atjaunotā versijā – četros svētību apsolījumos un četros brīdinājumos. Bet tā ir radikāla versija. Tas ir otrādi apvērsts kodekss tam kodeksam, pēc kura cilvēki bija vadījušies līdz šim, – pilnīgi nepieņemams pretinieka komandas trenerim sātanam. Dievs dara kaut ko pavisam jaunu – kā Jēzus uzsvēra Nācaretes sinagogā Lūkas evaņģēlija 4. nodaļā – Viņš beidzot piepilda Savus apsolījumus, un tas nozīmē labas ziņas visiem cilvēkiem, kuri ilgu laiku neko tādu nav dzirdējuši. Nabagajiem, izsalkušajiem, tiem, kas raud, tiem, kas tiek ienīsti – svētība viņiem! Ne jau tāpēc, ka būt nabagam vai izsalkušam pats par sevi ir kaut kas pareizs. Bet, kad valda netaisnība, pasaule būs atkal jāpārorientē pareizā virzienā, lai varētu piedzimt Dieva taisnība un valstība. Šāds pagrieziena izraisītā pretestība no to cilvēku puses, kuriem patīk turēties pie pasaulē līdz šim saprastiem principiem. Jēzus apsolījuma un brīdinājuma, svētības un lāsta vēsts skanēja ar seno ebreju praviešu atbalsi, un Viņš zināja, ka reakcija būs...

Pirms to lasām, padomāsim, kas varētu būt Jēzus komandā! Jo evaņģēlijs skaidri saka, ka Jēzum netrūka draugu, kas Viņu pieņēma un Viņam sekoja. Tur bija pat milzīgi pūļi, kas nāca no Galilejas, Jūdejas un Jeruzalemes, Vidusjūras piekrastes –

Tīras un Sidonas. Tur bija dziedinātie no akluma un lepras; sievietes, kurām Jēzus palīdzēja atgūt pašcienu; arī grupa, ko sauca par grēciniekiem. Varam minēt arī Simeonu, Annu, Mariju, Martu, Jairu un Čaķeju, un te mēs esam pieminējuši tikai nedaudzus.

Bet kāds ir komandas saraksts? Sīmanis, kuram deva vārdu Pēteris, un Andrejs, viņa brālis, Jēkabs, Jānis, Filips, Bartolomejs, Matejs, Toms, Jēkabs, Alfeja dēls, Sīmanis, saukts Zēlots, Jūda, Jēkaba dēls, un Jūda Iskariots, kas kļuva par nodevēju.

Ir kārdinājums vien pārskriet pāri šim sarakstam, jo tur minēti tikai apustuļu vārdi, gribas pievērsties kaut kam svarīgākam. Bet tie nav tikai vārdi, tas ir Jēzus draugu saraksts, kurš prasa lielāku uzmanību.

Mēs pamanām būtiskas un dziļas atšķirības viņu vidū. Apustuļi savā būtībā bija kā jaukts ābolu un bumbieru grozs. Divi no viņiem bija īpaši atšķirīgi. Var pilnā mērā teikt, ka šīs atšķirības bija visai skandalozas un šokējošas.

Pirmais, kuru gribu pieminēt, ir Matejs. Viņš bija jūds, bet savāds bija viņa ieņemamais amats. Ja ieskatāmies Mateja evaņģēlija 10. nodaļas 3. pantā, tad lasām, ka Matejs bija muitnieks. Viņš strādāja par Romas impērijas aģentu. Viņš bija cilvēks, kura darbs tautiešos izsauca ienaidu. Jo muitnieki no saviem ciltsbrāļiem izsūca nodokļus Palestīnu okupējušās Romas impērijas armijas labā. Kā nodokļu ievācējs Matejs bija novietojis savu būdu galvenā ceļa malā, tieši tilta galā, kur neviens nekādi nevarēja no viņa izvairīties. Tur viņš krāmējās pa ceļotāju mantām, kastēm, maisiem. Nodokļi bija ļoti smagi. Nespējot tos nomaksāt, cilvēki zaudēja īpašumus un darbavietas. Tur bija zemes nodokļi, dzīvnieku nodokļi, eksporta nodokļi, mantojuma nodokļi, darba algas nodokļi – visāda veida nodokļi. Bija aiziets pat līdz elpas nodoklim. Visi zināja, ko nozīmē maksāt muitas ievācēju kabatā – tādām kā Matejam.

Matejs savukārt zināja, ko nozīmē istā pasaule. Viņš pieņēma un iekļāvās tā laika kultūrā. Rakstot un pasniedzot nodokļu čekus saviem tautiešiem, viņš sacīja: “Cik labi būt romietim! Daudzi no viņiem ir patiešām jauki cilvēki. Mēs, jūdi,

nedrīkstam noslēgties. Kur gan mēs būtu bez Romas impērijas? Padomāiet par to!”

Matejs bija, tā sakot, viens no kreisā spārna. Bet Jēzus viņu izraudzīja par apustuļi. Vai šī izvēle – iekļaut Mateju tuvāko draugu sarakstā – netraucēs citiem sadarboties ar Jēzu? Kas gribēs sadarboties ar komandu, kurā ir muitnieks?

Bet saskaņā ar Lūkas evaņģēliju bija kāds, kurš gribēja sadarboties ar Mateju. Viņa vārds bija Sīmanis – Sīmanis Zēlots. Zēloti bija fanātiski teroristi, kas apņēmušies iznīcināt Romu un tās armiju. Simti Romas karavīru viens pēc otra bija krituši no zēlotu zobena. Roma, viņus sodot, bija piesitusi krustā simtiem zēlotu. Neilgi pēc tam Masadā klintī nocietinājusies zēlotu grupa terorizēja romiešus, un, kad romieši beidzot ielauzās pilsētā, zēloti izdarīja pašnāvību. Viņi nevēlējās padoties romiešiem. Sīmanis Zēlots bija terorists. Viņš nevēlējās dzirdēt citu viedokli. Viņš galēji necieta nekādu liberālu padomu. Saviem tautiešiem viņš sacīja: “Klausieties brāļi, mēs esam jūdi, mūsu kultūra ir romiešu sagandēta, mums jāatgriežas pie savām saknēm. Nāvi Romas armijai!” Sīmanis bija radikāls konservatīvā labā spārna pārstāvis. Lūk, tā Jēzus aicināja apustuļus! Starp viņiem bija muitas nodokļu iekasētājs Matejs un zēlots Sīmanis. Matejs – progresīvs liberālis un Sīmanis – radikāli konservatīvs. Matejs ievāca nodokļus armijai, pret kuru visu mūžu bija cīnījies Sīmanis. Neticams pāris!

Bet atcerēsimies, ka pirms tam Jēzus pavadīja visu nakti lūgšanā. Viņš nevēlējās ātri pieņemt lēmumu. Plašākā nozīmē Jēzus komanda bija cilvēki, kurus Viņš izvēlējās pēc nakts lūgšanām. Ar viņiem Jēzus atklās evaņģēlija dabu cilvēcei.

Tas ir evaņģēlijs, kurš nav par romiešiem, kurš nav par Romas pretiniekiem, bet kurš viscaur ir tikai un vienīgi par Jēzu Kristu. Tikai par Jēzu!

Cilvēka Dēls zināja, ko dara. Viņš zināja, ka caur Viņa komandas personībām, talantiem, to stiprajām un vājajām pusēm evaņģēlijs tiks veidots un darīts zināms visā pasaulē. Viņš to zināja. Evaņģēlija vēstīj jāaizsniedz visi. Tai jāiekļauj tādi kā

Matejs un Sīmanis, jo Jēzus mira pie krusta arī par muitnieku Mateju un Sīmani Zēlotu. Tāpēc Viņš izvēlējās muitnieku Mateju un Sīmani Zēlotu.

Pēc Kristus augšāmcelšanās šī apustuļu grupa gaidīja līdz brīdim, kad pār viņiem nāks Dieva Svētais Gars. Tad sākās evaņģēlija pasludināšanas sprādziens pāri visai pasaulei.

Apustuļu darbu grāmatas 1. nodaļā Lūka raksta: “Pārņakuši viņi uzkāpa augšistabā, kur bija apmetušies Pēteris un Jānis, Jēkabs un Andrejs, Filips un Toms, Bartolomejs un Matejs [jā, tas pats Matejs, muitnieks], Jēkabs, Alfeja dēls, un Sīmanis Zēlots, un Jūda, Jēkaba dēls.” (Ap. d. 1:13)

Tad Vasarsvētkos Pēteris Svētā Gara pilns pasludināja pirmo svētrunu par Jēzus Kristus evaņģēliju. “Bet Pēteris, nostājies kopā ar tiem vienpadsmit, skaļā balsī uzrunāja ļaudis: “Jūdu vīri un visi, kas dzīvojat Jeruzalemē, lai tas jums top zināms, uzmanīgi klausieties manus vārdus [..].” (Ap. d. 2:14) Kas lai top zināms? Lai Jēzus Kristus evaņģēlijs jums top zināms! Tur viņš stāvēja ar tiem vienpadsmit. Ar kuriem vienpadsmit? Pēteri un Jāni, Jēkabu un Andreju, Filipu un Tomu, Bartolomeju un muitnieku Mateju, Jēkabu, Alfeja dēlu, un Sīmani Zēlotu, un Jūdu, Jēkaba dēlu. Viņi bija kopā, jo bija nolikuši malā visu, kas traucētu Dieva Valstības izaugsmei sevī un tās pavairošanai citos. Tur bija arī Matejs, un tur bija Sīmanis Zēlots. Viņi stāvēja tā pirmoreiz, pasludinot kristiešu evaņģēliju kā jaunā draudze.

Vēl aizvien evaņģēlijs ir par muitnieku Mateju un Sīmani Zēlotu. Tieši tāpēc, ka evaņģēlijs ir tikai par Jēzu Kristu.

Bet evaņģēlijam jābūt arī par tiem, par kuriem Jēzus mira. Par kuriem gan Viņš mira? Viņš mira par mani un tevi. Lai mēs neaizmirstu, ka Viņš mira par muitnieku Mateju un Sīmani Zēlotu. Viņš ir iekļāvis arī tevi un mani Savā komandā. Lai pandēmija, lai karš Ukrainā, lai personīgās ambīcijas mūs nešķel, bet lai mūs vieno Kristus evaņģēlijs! Lai no mūsu lūpām un dzīves tiek pagodināts krustā sistais un augšāmceltais Jēzus Kristus!

Vai esi atsaucies piedalīties Jēzus komandā?

Reiz dzīvoja kāds luksturītis

Stāsts lieliem un maziem

Ingrida Markusa

Kā katru vakaru mazā Lote ierāpās klēpī vectētiņam un ar nepacietību gaidīja vakara stāstu. Lote bija ļoti laimīga meitene, kā jau katrs bērniņš, kam ir tik lielisks vectētiņš, kuram pilnas kabatas brīnumainiem stāstiem!

“Vectētiņ, par ko būs stāstiņš šovakar?” Lote jautāja, ietīdamās vectētiņa siltajā kažokādas vestē.

“Nu, labi, pastāstīšu kādu notikumu,” vectētiņš iesāka savu stāstu. “Reiz dzīvoja kāds luksturītis.”

“Vai tad luksturīši dzīvo?” brīnījās Lote.

“Nu, ja jau viņi ir, tad tas nozīmē, ka dzīvo,” domīgi atbildēja vectētiņš. “Šis luksturītis bija skaists un spožs, jo, kā nekā, viņš taču bija no tīra sudraba. Viņa sānus rotāja smalki mežģīņu raksti, kas vijās uz augšu kā sīkas sudrabainas lapiņas.

Luksturītis nedzīvoja šādā tādā vietā, bet mūsu mācītāja mājas vecajā šķūnītī. Tas notika tajos ļoti senajos laikos, kad vēl nebija elektrības un luksturi patiešām bija ļoti nepieciešami gaismai.

“Esmu tik neparasts,” pie sevis domāja luksturītis, “un tik noderīgs!”

Pārējiem šķūņa iemītniekiem luksturītis stāstīja savu seno dzīves stāstu: kā viņu veidojis kāds ļoti talantīgs meistars – sudrabkalis, kā visi viņu apbrīnojuši un kā cildinājuši pašu meistaru. Saimnieks gan šo smalko dāvanu – sudraba luksturīti – izmantoja ļoti reti, jo tas bija diezgan smags un neparocīgs.

Kādu dienu luksturītis sacīja: “Man apnīcis te, šķūnī, dirnēt bezdarbībā. Neesmu tam radīts! Mans uzdevums

ir spīdēt. Labāk došos pasaulē un būšu noderīgs!”

Tā viņš arī darija. Kādu dienu luksturītis pamanīja, ka kāds atstājis neaizvērtas šķūņa durvis. Viņš tūlīt saprata, ka tas ir istais brīdis noderības uzsākšanai, un izlavījās pa durvīm laukā. Ak, ziemas vakari ir tik gari! Tumsa atnāk ātri, gaismas mirkli uzkavējas vien neilgu laiku. Ja vēl būtu sniegs, kas visu padara gaišāku, bet, nē, viss sniegs bija pilnīgi nokusis. Sāka jau krēslot.

“Uz kuru pusi lai eju?” prātoja luksturītis. “Kur gan es varētu būt visnoderīgākais? Droši vien tur, kur ir vislielākā tumsa,” viņš secināja un izlēma doties uz mežu. Tur, meža biezoknī, patiešām ir diezgan tumšs pat dienā, un kur nu vēl naktī. Lūk, luksturītis, kā izrādās, bija arī ļoti drosmīgs.

Mežā milzīgie koki stāvēja vareni un draudīgi šalca. Debesis caur priežu zaru vainagiem bija tik tikko saredzamas. Tajās nemirdēja neviena zvaigznīte. Pavisam drīz mežu apņēma melna tumsa. Bija iestājusies naktis. Luksturītis turpināja meklēt vietu, kur varētu būt noderīgs. Un tāds mirklis pienāca! Viņš jau bija nokļuvis līdz kraujai pie upes, kad izdzirdēja soļus.

“Kāda necaurredzama tumsa!” sacīja nācējs. “Kur gan palicis ceļš uz ciematu? Laikam esmu nomaldījies.” Ceļinieks tumsā gāja tikai uz priekšu un, luksturim par lielām šausmām, lēni tuvojās kraujai.

“Stāvi! Neej tālāk! Priekšā ir krauja! Tu nokritīsi!” sparīgi kļiedza luksturis. “Skaties uz mani! Es esmu

luksturis! Apstājies!” Bet gājējs nedzirdēja luktura saucienus, jo cilvēki jau vispār neko tādu nevar dzirdēt, un, spēris vēl vienu soli nakts tumsā, gājējs pārkrita pāri kraujas malai.

“Es taču tev teicu, lai skaties uz mani!” bēdīgi un reizē dusmīgi sauca luksturis. “Es tā gribēju tev noderēt!”

Gājējs kritot bija aizķēries aiz nolūzuša priedes stumbra un nu, lēni un uzmanīgi taustīdamies, rausās ārā no kraujas. Beidzot viņam tas arī izdevās. Nostājies atkal uz kājām, ceļinieks pamanīja luksturi.

“Kur tu te gadījies?” brīnījās ceļinieks, paceldams luksturi no zemes.

“Es atnācu tevi glābt!” sparīgi sauca luksturis, bet cilvēks to, protams, nedzirdēja.

“Skaists gan tu esi, žēl tikai, ka pilnīgi nederīgs,” raudzīdamies uz luksturi, sacīja ceļinieks.

“Nederīgs?! Ko viņš tur runā?!” sašuta luksturis, bet cilvēks, pie sevis prātodams, turpināja: “Kāda gan jēga no luktura, kurā nav gaismas? Kaut viņu te, kraujas malā, būtu simtiem, kaut vai no zelta, no tiem tāpat nebūtu nekāda labuma, ja tajos nav iedegta gaisma.”

“Manī nav gaismas? Bez tās esmu nederīgs? Ko tas nozīmē?” luksturis bija pilnīgā nesaprašanā. “Es taču esmu luksturis! Vai ar to nepietiek?!” Iestājās klusums.

“Vectētiņ, luksturi ir radīti, lai tajos būtu gaismiņa, vai ne?” ierunājās Lote.

“Tā ir,” piekrita vectētiņš. “Bez gaismas tie ir pilnīgi nederīgi.”

“Žēl, viņš bija tik mežģīniskaists!
Radīts, lai spīdētu...” nopūtās Lote.

“Arī cilvēki ir radīti, lai spīdētu,”
pēc brītiņa sacīja vectētiņš. “Bez
mīlestības sirdī cilvēki ir kā lukturi
bez gaismas. Tie nevienam nevar
palīdzēt un nespēj nevienam
apgaismot ceļu tumšajās, bēdīgajās
dienās. Tiem blakus ir ļoti auksti.”

“Un arī tumši?” ievaicājās Lote.

“Jā, arī tumši,” klusi piebilda
vectētiņš.

“Vectētiņ, bet kā tad cilvēki var
spīdēt, kā viņos var redzēt gaismu?”
gribēja zināt Lote.

“Labā sirds, laipnība, smaids,
draudzīgums, sirsnīgi vārdi izstaro
gaismu.” Pēc brītiņa vectētiņš
turpināja: “Kad tu pārnēs mājās
mežmalā pamesto, slimo kakēnu, tu
biji maza gaismas meitenīte. Cilvēkos,
kuri mīl, ir gaisma.”

“Bet kurš viņos šo gaismu iedod?”
vaicāja Lote.

“To izdara Dievs, draudzība ar
Jēzu. Cilvēks kļūst līdzīgs tam, ar kuru
viņš ir kopā ik dienas. Draudzība
ar Jēzu, uzticēšanās Viņam, Viņa
sirsnība atstarojas tajos, kuri ir Viņam
blakus. Cilvēki var sevi saukt par
Dieva draugiem, gadiem apmeklēt
draudzi, bet, ja viņos nedeg Jēzus
aizdedzināta mīlestības gaisma, tie ir
kā tukši, nederīgi lukturi bez gaismas,
lai arī cik mežģīniskaisti būtu,” sacīja
vectētiņš.

“Vectētiņ, es gribu būt ar gaismu
sirsnīgā vienmēr!” dedzīgi atsaucās
Lote.

Jēzus reiz sacīja: “Es Esmu
pasaules gaisma; kas seko Man, tas
patiesi nestaigās tumsībā, bet tam
būs dzīvības gaisma.” (Jņ. 8:12);
“Es, gaisma, esmu nācis pasaulē,
lai neviens, kas Man tic, nepaliktu
tumsībā.” (Jņ. 12:46); “Tāpat lai jūsu
gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie
ierauga jūsu labos darbus un godā
jūsu Tēvu, kas ir Debesīs.” (Mt. 5:16);
“Ticiet gaismai, kamēr jums ir gaisma,
ka jūs topat par gaismas bērniem!”
(Jņ. 12:36); “Kas mīl savu brāli, paliek
gaismā, un piedauzības nav viņā.”
(1. Jņ. 2:10); “[...] kad tu izsalkušam
atvērsi savu sirdi un paēdināsi
apbēdinātu dvēseli, tad tava gaisma
atspīdēs tumsībā un tava tumsa būs
kā gaiša pusdiens.” (Jes. 58:10)

Dzīvojiet kā gaismas bērni!

MISIJAS GRĀMATA 2022

KLIFORDS GOLDŠTEINS

Perība
GALA LAIKĀ

Trīs vēstis nemierīgai pasaulei

Andris Pešelis

LABĀ VĒSTS STARP VILTUS ZIŅĀM

Pēdējā laikā daudz lieto frāzi viltus ziņas. Tā ir kļuvusi ļoti populāra. Ar to apzīmē dzelteno presi vai propagandu, kuras mērķis ir sagrozīt ziņas, lai maldinātu sabiedrību, izmantojot medijus, atņemot ticamību cilvēkiem vai aģentūrām un gūstot finansiālu vai politisku ieguvumu. Viltus ziņas sašķel sabiedrību viedokļos, starp kuriem ir grūti izšķirt, kam ticēt. Tomēr galvenais – tās novērš no paša svarīgākā, kam būtu jāpievērš uzmanība.

ZIŅAS PAR JĒZUS AUGŠĀMCELŠANOS

Viltus ziņas par Kristus augšāmcelšanos var atnest līdzīgu postu. Jau tajā laikā viltus ziņas maldināja sabiedrību un atturēja daudzus no Evaņģēlija. Par Jēzu izplatīja ziņas: “Un daudz valodu par Viņu bija tautā; vieni sacīja: Viņš ir labs, – citi: nē, Viņš maldina tautu.” (Jņ. 7:12) Kristus tika apmelots un nodots nāvē. Pēc tam, kad Jēzu nolika kapā, pie Pilāta nāca farizeji un sacīja: “Kungs, mēs atminamies, ka šis viltnieks, vēl dzīvs būdams, sacīja: pēc trim dienām Es celšos augšām.” (Mt. 27:63) Viltus ziņas par Jēzu sekoja viena otrai. Daudzi tām noticēja. “Bet mēs cerējām, ka Viņš ir Tas, kas Israēlu atpestīs.” (Lk. 24:21) Pat mācekļi šaubījās.

Tad nāca jauna ziņa: “Bet, uzcēlies pirmajā nedēļas dienā rīta agrumā, Jēzus parādījās papriekš Marijai Magdalēnai, no kuras Viņš septiņus ļaunus garus bija izdzinis. Šī gāja un pasludināja to tiem, kas ar Viņu bijuši un tagad skuma un raudāja. Un tie, dzirdēdami, ka Viņš esot dzīvs un tā Viņu redzējusi, neticēja.” (Mk. 16:9–11) Kristus viņiem jau iepriekš bija sludinājis, ka tā notiks. “No tā laika Jēzus iesāka Saviem mācekļiem rādīt, ka Viņam vajagot noiet uz Jeruzalemi un daudz ciest no vecajiem un augstiem priesteriem, un rakstu mācītājiem, un tikt nokautam, un trešā dienā augšāmcelties.” (Mt. 16:21). Tomēr tie svārstījās starp viltus ziņām, savām šaubām un Kristus vārdiem. Pat farizeji un priesteri bija tā noticējuši pašu izplatītajām viltus ziņām par Jēzu, ka sapinās savā neticībā un liecībā, kas aizrāva līdz pat Pilātu. Jēzus kapu apsargāja bruņoti karavīri, lai neviens Viņa ķermeni nenozagtu, bet lai tas tur paliktu uz visiem laikiem.

Tomēr kaps nespēja Viņu noturēt. Kristus augšāmcelās. Karavīri to redzēja un steidzās pie priesteriem ar šo ziņu: “Kādi no sargiem atnāca pilsētā un pastāstīja augstajiem priesteriem visu, kas bija noticis. Un tie sapulcējās ar vecajiem, nolēma bagātīgi dot kareivjiem naudu un tos pamācīja: “Sakiet, ka Viņa mācekļi naktī atnāca un, mums guļot, Viņu nozaga. Un, ja tas zemes pārvaldniekam taptu zināms, mēs viņu gan nomierināsim un gādāsim

par to, ka jums nekas nenotiek.” Un sargi ņēma naudu un darīja, kā bija mācīti. Un šī valoda ir izpaudusies starp jūdiem līdz šai dienai.” (Mt. 28:11–15)

Tā nu kopš tā laika šī viltus ziņa attur daudzus no Kristus Evaņģēlija. Tie netic Labajai vēstij arī citu viltus ziņu dēļ. Tukšais kaps tiem neko neizsaka. Kristus augšāmcelšanai nav vietas viņu pasaulē. To redzeslokā Jēzum nav vietas.

Ievēro, ka šajā brīdī nebija neviena, kurš Jēzum vēl ticētu. Pat mācekļi bija nobijušies aiz aizslēgtām durvīm. Kā lai viņus iedrošina? Kurš nesīs Labo vēsti? Protams, arī pats Kristus to vēstīs, tomēr vispirms bija jādodas kādam, kurš vēl meklēja Jēzu. Tā bija sieviete. Marija bija atnākusi pie kapa, lai apraudzītu Jēzus miesas. Viņai bija jāatjauno mācekļu garīgā perspektīva.

**“Tāpēc, ka tu
Mani redzēji,
tu ticēji.
Svētīgi tie,
kas neredz
un tomēr tic!”**
(Jņ. 20:29)

TICĪBAS PERSPEKTĪVA

“Jēzus viņai saka: “Sieva, ko tu raudi? Ko tu meklē?” Viņa, domādama, ka tas ir dārznieks, saka Viņam: “Kungs, ja tu Viņu esi aiznesis, tad pasaki man, kur tu Viņu esi licis, lai es Viņu dabūtu!” Jēzus viņai saka: “Marija!” Viņa apgriezās un ebrejiski saka uz Viņu: “Rabuni!” (tas ir: mācītājs). Bet Jēzus viņai saka: “Neaizskar Mani, jo Es vēl neesmu aizgājis pie Tēva; bet ej pie Maniem brāļiem un saki tiem: Es aizeimu pie Sava Tēva un jūsu Tēva, pie Sava Dieva un jūsu Dieva.” Tad Marija Magdalēna iet un stāsta mācekļiem: “Es savu Kungu esmu redzējusi, un to Viņš man sacījis.”” (Jņ. 20:15–18)

Šo vēsti viņa nesa mācekļiem. Bet tie šaubījās. Tad viņu vidū nostājās pats Kristus: ““Miers ar jums! Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu.” Un, to sacījis, Viņš dvesa un sacīja viņiem: “Ņemiet Svēto Garu!”” (Jņ. 20:21–22) Mācekļi kļuva liksmi, savu Kungu redzēdami.

Toma nebija starp viņiem. Viņš stūrgalvīgi palika pie sava viedokļa. Tad Kristus nāca arī pie viņa. Tomam tika doti pārliecinoši pierādījumi, tomēr Kristus piebilda: “Tāpēc, ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!” (Jņ. 20:29) Kristus deva Tomam un pārējiem mācekļiem svarīgu ticības perspektīvu. Viņi saņēma acīmredzamus pierādījumus, bet turpmākajiem mācekļiem būs jāpietiek ar ticību vēstij, kuru nesīs apustuļi. Šai vēstij būs skanēt visos laikmetos, daudzās zemēs un tautās līdz pasaules malai.

Protams, daudzi vēlētos šādus pašus pierādījumus, kādus saņēma mācekļi. Tomēr tā nevar iemantot svētību. Svētīgi ir tie, kas nav redzējuši, tomēr tic Kristus vārdiem. Tam ir nepieciešamas ticības acis, kā neredzamo redzot gaismā, kas nav uztverama ar fizisko redzi.

Kopš tā laika Dievs pieņem Savus bērnus ticībā, nevis skatīšanā. Kristus augšāmcēlās, lai iesāktos kas liels un nozīmīgs – Evaņģēlija pasludināšana visām tautām un valodām uz atpestīšanu. Tas bija jāpasludina Kristus augšāmcēlšanās lieciniekiem, bet nu tas jāsludina tiem, kas šiem vārdiem tic.

**“Kristus
augšāmcēlās,
lai iesāktos kas
liels un nozīmīgs
– Evaņģēlija
pasludināšana
visām tautām
un valodām uz
atpestīšanu.**

Te atkal nākas saskarties ar viltus ziņām. Mācekļiem nācās sastapties ar tādiem, kas sludināja, ka Kristus augšāmcēlšanās nav notikusi vai ir notikusi ārpus miesas, vai ir notikusi garīgi; cēlās vīri, ačgārnības runādami, no pašu vidus. Tā tas turpinājās gadsimtiem. Viltus ziņas veidoja viedokļus, pārliecības un uzskatus. Tas viss tālāk veidoja konfesijas, denominācijas un reliģijas. Viltus ziņās grimst visa pasaule. Viltus ziņas sanaido un šķir, tās krāpj un skumdina, tās ienes jucekli un pat atņem dzīvību. Tomēr visam tam pa vidu ir Labā vēsts – Evaņģēlijs pasaulei par glābšanu. Tās kodolu veido Kristus krusts un Viņa augšāmcēlšanās no mirušajiem. Pāiet laikmeti, bet šī Labā vēsts nenoveco. Tā joprojām ir aktuāla. Pret to sitas viltus ziņu vilņi, pret to ceļas maldu skolotāji, apšaubītāji un bezdievīgi cilvēki. Tomēr nav citas vēsts, kas nes glābšanu. “Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana.” (Ap. d. 4:12)

Kas šo Labo vēsti pieņem, tiem “Dievs gribējis darīt zināmu, cik varen liela ir šī noslēpuma godība pagānu starpā, proti, Kristus jūsos, apskaidrošanas cerība. Viņu mēs sludinām, paskubinādami ikvienu cilvēku un mācīdami ikvienu cilvēku visā gudrībā, lai ikvienu cilvēku darītu pilnīgu Kristū” (Kol. 1:27–28). Tie ir aicināti sludināt un praktiski izdzīvot Labo vēsti šajā pasaulē. Tiem nāksies saskarties ar daudzām viltus ziņām. Tomēr, mācīti pie Kristus kājām, tie būs mācīti atšķirt patieso no viltotā. Tie visi būs Kunga mācīti

atšķirt Kristus balsi starp tūkstoš citām balsīm šajā pasaulē.

Daudzas vēstis virs zemes ir bagātas pierādījumiem, tās ir spilgtas un pievērš sev uzmanību. Tās varbūt nav viltus ziņas. Tās tiešām vēsta par notiekošo pasaulē. Tomēr arī tās spēj panākt to pašu efektu, ko viltus ziņas – tās pārņem prātu, piepilda to ar citu informāciju, sašķel sabiedrību viedokļos, sanaido, iebiedē, atņem mieru, ievirza šīs pasaules aktualitātēs. Cilvēki sarunās pārcilā šīs ziņas, izgaršo tās līdz mielēm, atstājot novārtā vissvarīgāko – Labo vēsti!

Vēsti par Kristus augšāmcēlšanos daudzi pieskaita pie viltus ziņām paši sev par pazušanu. Tie pievērš uzmanību ziņām vai viltus ziņām. Tomēr kristiešiem visdārgākā cerība ir Labā vēsts, kas vērsta uz visu ticīgo augšāmcēlšanos gala laikā. Būsim uzmanīgi, esot starp ziņām un viltus ziņām, lai tās mūs neaizrauj sev līdzī! Jo pa vidu tam visam ir vissvarīgākā vēsts – Labā vēsts, kuru apliecināt un pasludināt esam aicināti.

**“Nav pestīšanas
nevienā citā;
jo nav neviens cits
vārds zem debess
cilvēkiem dots,
kurā mums lemta
pestīšana.”
(Ap. d. 4:12)
Tā ir Labā vēsts –
Evaņģēlijs
pasaulei!**

PASKATĪETIES AUGŠUP – KRISTUS ATNĀKŠANA TUVOJAS!

Oļegs Bokovs –
Kijivas (Ukraina)
24. draudzes mācītājs

Šodienas pārdomas vēlos iesākt ar mums daudziem pazīstamu tekstu, kas pierakstīts Atklāsmes grāmatas pēdējā nodaļā: “Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdž ar Mani atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem.” (Atkl. 22:12) Interesanti, ka cilvēki, kuri lasa šos vārdus, uztver un izprot tos visdažādākajā veidā. Kādam šie vārdi nozīmē iepriecinājumu un cerību, kādā citā tie vieš šausmas. Divas cilvēku grupas. Kurai no tām piederat jūs?

Pārdomu vērts ir tas aspekts, ka reakcija uz šiem vārdiem ir atšķirīga, neraugoties uz to, vai cilvēks ir ticīgs vai neticīgs. Būsim objektīvi – šodien daudziem ticīgiem cilvēkiem ziņa par Kristus otro atnākšanu nesniedz prieku un mieru. Tiešaistē sarunājoties un lūdzot kopā ar draugiem, es veicu nelielu aptauju, kurā uzdevu divus jautājumus. Pirmais: “Vai jūs gribētu, ka Kristus atgriežas iespējami drīz?” un otrs: “Vai jūs iekšējā izjūta liek vēlēties, lai Kristus atnākšana būtu kādas nedaudz tālākas nākotnes notikums?” Kā jūs, iespējams, nojaušat, lielākā daļa manu aptaujāto draugu atbildēja, ka gribētu, lai Kristus atnākšana nenotiktu ļoti drīz.

Var ilgi prāt, kāpēc tā un – vai tas ir labi vai slikti. Taču nevaram nepieņemt, ka jutamies nedroši, pat neraugoties uz to, ka esam

pārliecināti – Kristus nāks uz debesu padebešiem un paņems Savu izredzēto tautu uz Debesīm, kur nebūs ne slimību, ne bēdu, ne asaru. Kāpēc tad ir šī nedrošība, pārdzīvojumi, nemiers, bažas? Iespējams, tā ir nožēla par kaut ko, ko neesam paguvuši izdarīt šeit, uz zemes: neesam paguvuši apprecēties, neesam paguvuši īstenot sapņus, neesam paguvuši iegādāties kādu materiālu lietu. Tas skan visai mulķīgi šobrīd, vai ne? Materiālajām lietām šodien nav praktiski nekādas vērtības. Taču tajā pašā laikā mūsu cilvēciskā miesa, mūsu grēcīgā miesa mūs piesaista šai pasaulei pat tajos apstākļos, kādos atrodamies šodien.

Interesanti vērot vēl ko. Šodien neatradīsies daudz tādu, kas teiktu: “Kas gan visos šajos notikumos ir tik īpašs? Pasaules vēstures gaitā noticis ne mazums karu!” Iespējams pat, ka tad, kad norisinājās karš, kuru šodien dēvējam par Otro pasaules karu un kurā bija ierauta teju visa pasaule, ne tikai divas vai trīs valstis, ticīgie arī varēja domāt – jau tūlīt, jau pavisam drīz nāks Kristus. Taču kopš tā laika pagājuši vairāki desmiti gadu, bet Debesis, Otrās atnākšanas kontekstā runājot, klusē, tās ir slēgtas. Tieši tāpēc ir svarīgi pievērst uzmanību vairākām mazām un šķietami niecīgām niansēm, kuras, ja tās aplūkojam uzmanīgi, nemaz tik

mazas nav.

Pirmkārt, visas pasaules uzmanība šobrīd ir pievēsta karadarbībai Ukrainā. Padomājiet: kad vēl pēdējās desmitgadēs visas pasaules uzmanība ir bijusi tik cieši piesaistīta kādam notikumam, kad vēl tik daudz sankciju ticis vērst pret vienu no pusēm? Draugi, tas tiešām ir precedents! Nekas tāds vēl nekad nav noticis.

Otrkārt, informatīvais karš vēl nekad nav sasniedzis tādu apmērus. Tas, ko lasām Mateja evaņģēlija 24. nodaļā par karu daudzinašanu, liek domāt, ka vēl nekad informatīvajā telpā nav bijis tik daudz maldū, melu, viltus ziņu.

Treškārt, kad vēl pēdējās desmitgadēs mums ir bijusi iespēja sajūst tik reālus kodolkara draudus? Tas vairs neskar divas vai trīs valstis. Tas skar visu pasauli, jo visi ļoti labi saprot – ja kodolkarš sāksies, to izjutīs pilnīgi visi.

Vēlos uzsvērt, ka manas svētrunas mērķis nav uzkurināt jūsu bailes. Taču ir skaidrs, ka par šo tēmu tiks runāts arvien vairāk, par to runās arī draudzēs. Teikšu jums, ka šobrīd pastiprināti studēju Atklāsmes grāmatu, un septiņas mocības man šobrīd atklājas citā, jaunā gaismā. Neapgalvoju, ka tā ir neapstrīdama patiesība, tās ir tikai manas personiskās domas,

“Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdž ar Mani atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem.”

(Atkl. 22:12)

bet septiņām mocībām ir jānāk pēc nopietniem garīgiem notikumiem, pēc tam, kad, kā mēs ticam, tiks izdots svētdienas likums, kad pakļaušanās šim likumam būs obligāta un kad katrs tiks ar varu spiests pielūgt Dievu svētdienā. Jūs zināt, ka esmu cieši pārliecināts – ceturtais bauslis ir aktuāls arī šodien, un Dievs nav atcēlis Savu likumu, kas nosaka, ka tieši septītās dienas sabats ir īpaša, Dieva iecelta pielūgsmes diena. Šoreiz sīkāk nekavēsimies pie šī jautājuma. Dievs noteikti atklās cilvēkiem to arvien vairāk un vairāk.

Mūsu galvenais pārdomu temats ir: “Paskatieties augšup!” Pārdomas par šo tēmu vēlos iesākt, pieminot filmu, kuras nosaukums ir tieši pretējs – “Neskatieties augšup!” (“Don’t Look Up”). To man ieteica noskatīties kāds draugs, un es to noskatījos. Varu teikt, ka tā ir tipiska Holivudas filma, tajā ir daudz nepatīkamu lietu, uz kurām negribas skatīties. Bet tā ir savā veidā iezīmīga, jo šai filmā ļoti nopietns sižets apvienots ar parodiju par to, kas notiek pasaulē šodien. Vēlos pakavēties pie tās tikai tāpēc, ka šī filma ļoti spilgti ilustrē domu, kurai gribu pievērst jūsu uzmanību, un labi aino to, kas pasaulē notiek šobrīd un notiks jau tuvākajā nākotnē.

Šai filmā divi neievērojami zinātnieki nonāk pie šausminoša atklājuma – Zemei neapraķstāmā ātrumā tuvojas milzīga izmēra komēta. Šie zinātnieki aprēķina, ka jau pēc 6 mēnešiem komēta sasniegs mūsu planētu un viss tiks iznīcināts. Nonākuši pie šī atklājuma, zinātnieki vērsās pie visdažādākajiem cilvēkiem visdažādākajos līmeņos, lai novērstu tuvojošos katastrofu, jo to bija iespējams izdarīt. Bet viņi cieši neveiksmi, jo lielākā daļa uzrunāto neuztver šos zinātniekus nopietni.

Vēlos pieminēt piecus sižeta attīstības posmus, jo tie ir visai iezīmīgi.

Pirmais posms ir atklājums – katastrofa tuvojas. Zinātnieki ieraudzīja debesīs šo komētu, un tā viņiem bija kā atklāsme.

Nākamais posms ir aicinājums izvairīties no katastrofas, novērst to. Viņi vērsās gan pie prezidenta, gan pie dažādu jomu zinātniekiem, uztājās populāros televīzijas raidījumos, bet nekas no tā visa nesniedza vēlamo rezultātu.

Trešais posms atklāj politiķu vēlmi gūt maksimālu labumu no gaidāmās katastrofas. Tas ir šokējošs brīdis, kad glābšanas operācijas laikā – no Zemes tika raidītas raķetes ar nolūku mainīt komētas lidojuma virzienu – pie augsti stāvošiem politiķiem ierodas kāds ļoti bagāts un ietekmīgs cilvēks un paziņo, ka no komētas gūstams liels materiāls labums un ka tā satur daudz vērtīgu metālu, tāpēc tā jāsašķel vairākās daļās, kuras nokristu uz zemes, radot mazākus postījumus, bet arī sniegtot iespēju labi nopelnīt.

Ceturtais posms atklāj globālu mēģinājumu slēpt patiesību. Notiek informatīvais karš. No vienas puses ir zinātnieki, kuri, jau veroties augšup ar neapbruņotu aci, redz šo komētu un sauc ļaudīm: “Paskatieties augšup!” No otras puses tiek izvēsta milzīga agitācijas un propagandas kampaņa ar saukli: “Neskatieties augšup!”, jo politiķi nevēlas, lai cilvēki uzzinātu patiesību. Šajā brīdī galvenais varonis pauž neizpratni, kā tas var būt, ka visiem acīmredzamas lietas var tikt uztvertas tik atšķirīgi.

Un tad ir piektais posms, kurā visi saprot – iznīcība nav novēršama. Tas ir ļoti zīmīgs brīdis, kad milzīgais propagandistu pūlis nevilus paceļ skatu augšup un ierauga tuvojošos komētu. Tad kāds vīrs šai pievilto pūlī, brīdī, kad līdz katastrofai palikušas vien dažas stundas, sāk uzrunāt apkārtējos, teikdams: “Mēs esam tikuši pievilto, komēta patiešām eksistē, un tā tuvojas.”

Bet, mani draugi, mēs šai brīdī patiesībā nerunājam par filmu, mēs runājam par garīgām patiesībām. Filma ir vienīgi ilustrācija. Tas, kas šobrīd notiek pasaulē, lai cik smagi neskanētu, ir fons. Lielā cīņā starp labo un ļauno notiek divu ideju, divu aicinājumu līmenī. Pirmais aicina: “Paskatieties augšup!”, otrs

mudina: “Neskatieties augšup!”. Tā ir reāla garīga cīņa. Šai cīņā astrasties nav viegli. Šķietami viss ir tik viegli, skaidri, tik pašsaprotami, jo mēs kā ticīgi cilvēki zinām visas šīs lietas, mēs zinām, ka Kristus nāks drīz, mēs to gaidām, mēs pēc tā ilgojamies. Tajā pašā laikā sāpams pieliek visus spēkus, lai novērstu mūsu uzmanību no galvenās Debesu vēsts, kas atrodama Bībelē un vēsta, ka Kristus atnākšana ir tepat, durvju priekšā, ka te, uz Zemes, notiks neizmērojama katastrofa. Tajā pašā laikā visi, kas tic Dievam, piedzīvos ne vien globāla mēroga, bet visa universa mēroga cerības piepildīšanos. Tie, kas gaida Jēzu, sagaidīs Viņu ar gavilēm un tiks glābti mūžīgai dzīvībai.

Ir svarīgi uzsvert vēl ko: tas, ko jūs lasāt Atklāsmes grāmatā, piemēram, par mocībām, kuras pieminējam vien garāmejojot, skars vienīgi tos, kuri būs pieņēmuši zvēra zīmi un kuriem nebūs Dieva zīmoga. Tos cilvēkus, kuri paļaujas uz Dievu kā savu Glābēju un paliks Viņam uzticīgi līdz galam visā, ko Viņš mums noteicis ievērot – pirmām kārtām, Dieva desmit baušļiem –, mocības neskars. Kādus Dievs noliks dusēt, pirms šie notikumi sāksies, kādus Viņš pasargās šo notikumu gaitā, izvedot tiem cauri. Bet mums visiem dota cerība, ka mīlestības pilnais Dievs parūpēsies par mums un mūs pasargās.

Šie divi pretējie aicinājumi – “Paskatieties augšup!” un “Neskatieties augšup!” – pastāvēs un skanēs tikmēr, kamēr vien pastāvēs Zeme tās tagadējā veidolā.

Tos cilvēkus, kuri paļaujas uz Dievu kā savu Glābēju un paliks Viņam uzticīgi līdz galam visā, ko Viņš mums noteicis ievērot – pirmām kārtām, Dieva desmit baušļiem –, mocības neskars. Kādus Dievs noliks dusēt, pirms šie notikumi sāksies, kādus Viņš pasargās šo notikumu gaitā, izvedot tiem cauri.

Vēlos atkal un atkal uzsvert, cik svarīgi ir mūsdienu neaptveramajā informācijas plūsmā, galu galā, būt to vidū, kas ir aicināti palūkoties augšup.

Aplūkosim vairākas epizodes Svētajos Rakstos, kuros šis aicinājums, šī doma – “Paskaties augšup!” – ir izcelta un uzsverta īpašā veidā.

Jēzus, dzīvodams šeit, uz zemes, pašos spilgtākajos, iezīmīgākajos Savas dzīves brīžos pacēla acis uz debesīm. Ikvienam no mums, iespējams, nāk prātā atšķirīgi Kristus zemes dzīves notikumi. Priekš manis viens no varenākajiem notikumiem, brīnumiem, ko neviens nekādi nav spējis atkārtot, ir Lācara augšāmcelšana (lai atceramies, ka tajā brīdī Lācars bija gulējis kapā jau četras dienas un viņa ķermenis jau bija sācis sadalīties!). Jāņa 11:41–43 teikts: “Tad viņi noņēma akmeni. Bet Jēzus pacēla acis augšup un sacīja: “Tēvs, Es Tev pateicos, ka Tu Mani esi paklausījis! Es jau zināju, ka Tu katrā laikā Mani paklausī, bet apkārtstāvošo ļaužu dēļ Es to esmu sacījis, lai tie ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis.” Un, to sacījis, Viņš stiprā balsī sauca: “Lācar, nāc ārā!””

Otrs brīdis Jēzus zemes dzīves laikā, kuru vēlos pieminēt, ir Viņa vērsšanās pie Tēva īsi pirms Golgātas. Tā ir Jāņa evaņģēlija 17. nodaļa, kur 1. pantā teikts: “Tā runāja Jēzus un, acis pret debesīm pacēlis, sacīja: Tēvs, stunda ir pienākusi, pagodini savu Dēlu, lai Dēls pagodina Tevi!” (LJT)

Droši vien nebūs daudz tādu ticīgo, kuri nepiekrītu, ka Kristus nāca uz šo zemi tieši Golgātas dēļ. Jā, Viņš nāca arī dziedināt, piecelt

mirušos, mierināt, bet viss, ko Viņš darīja, veda un norādīja uz Golgātas krusta notikumiem. Nu šis kulminācijas brīdis tuvojās, un pirms tā Jēzus vērsās pie Tēva, kā teikts Bībelē, – pacēla acis uz debesīm.

Kaut kādā mērā, nezinu, varbūt nepiekritīsiet tam, ko teikšu, Ukraina šobrīd pārdzīvo savu Golgātu. Šajā laikā Dievs var vai nu tikt pagodināts mūsos, ticīgajos, vai arī šajā brīdī uzvaru var svinēt Dieva ienaidnieks. Mēs varam vai nu pacelt acis uz debesīm, vai arī piesaistīt tās zemes notikumiem, politikas jomai.

Kā būt starp šiem pirmajiem? Man nav striktas receptes, bet es jūs aicinu no visas sirds lūgt Dievu, lai varētu būt tie ļaudis, kuru dzīvē Dievs tiek pagodināts. Dariet labu! Tā ir pirmā praktiskā lieta, kuru vēlos likt jums pie sirds. Nekrītiēt panikā, izmisumā. Ceru, ka lielākā daļa no jums to arī nedara. Nenoslēgsimies, neslēpsimies drošās, komfortablās vietās! Nebīstos to teikt, jo pēc šī emigrācijas viļņa, kas aizplūda uz Rietumukrainu un ārvalstīm, daudzi aizbraukušie neatgriezās pie ierastās dzīves, bet norobežojās, abstrahējās no tā, kas šobrīd notiek Ukrainā. Viņi lūdz, tas tiesa, bet tas arī viss.

Draugi, ir ļoti svarīgi aktīvi paust savu nostāju, darot labu! Tas neļauj sastingt prātam un pārakmeņoties sirdij. Es nenoguris atkārtoju un atkārtošu: neizšķiediet sevi plašsaziņas līdzekļu ziņās! Cilvēki, kuri nav aktīvi iesaistīti kādā aktīvā, labā darbībā, kalpošanā, visu savu brīvo laiku pavada, sekojot jaunākajiem notikumiem, diskusijām, un citām lietām, kas atrodamas plašsaziņas līdzekļos vai sociālajos tīklos. Šādi mēs notrulināsim uztveri un vairs nespēsīm notiekošo ieraudzīt Svēto Rakstu kontekstā. Mudinu jūs: dariet labu un pētiēt Bībeli!

Trešā epizode, kurā runāts par skata pacelšanu uz debesīm, atrodama pravieša Jesajas grāmatas 40. nodaļā.

Neskatieties uz to, kas notiek šeit, uz zemes, paceliet acis uz debesīm! Tikš piedzīvotas vēl daudzas traģēdijas, izliets ne mazums asaru, mēs jutīsim līdzī cilvēkiem, varbūt kāds no mums būs to vidū, kam jutīs līdzī citi. Bet uzvarētāji starp šiem diviem aicinājumiem – skatīties augšup un neskatīties augšup – būs

tie, kas izvēlēsies atsaukties Bībeles aicinājumam: “Paceliet savas acis uz debesīm un raugait: kas to visu radījis? Viņš ir tas, kas izved visu viņu pulku pēc skaita un visus sauc vārdā pēc Sava lielā spēka un varas, un tur netrūkst neviena. Kāpēc tu, Jēkab, saki, un tu, Israēl, domā: mans ceļš ir Tam Kungam apslēpts, manu tiesu Dievs neievēro? Vai tu to nezini, vai tu to neesi dzirdējis? Mūžīgais Dievs ir Tas Kungs, kas radījis zemes galus. Viņš nepieķūst un nenogurst, Viņa gudrība ir neaptverama. Viņš nogurušajiem dod spēku un vairo stiprumu nespējīgajiem. Jaunekļi pieķūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk, bet, kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnus vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepieķūst, ka viņi iet un nenogurst.” (Jes. 40:26–31)

Cik gan daudz cerības un spēka ir šajos vārdos! Lasiet tos vēl un vēlreiz! Lasiet tos, pirms dodaties pie miera! Varbūt kāds no jums izvēlēsies tos lasīt katru vakaru. Paceliet acis uz debesīm! Atcerieties, ka tiem, kas paļaujas uz Dievu, spēki tiks atjaunoti atkal un atkal, neraugoties uz to, vai jums ir atņemtas jūsu mājas vai nē, vai jūsu mīļie ir ar jums vai nē. Dievs atjaunos jūsu spēkus. Bet mums jāatceras celt acis uz Debesīm un vienmēr turēt prātā, ka Dievs, kas tur mājā, ne vien ir iesaistīts visos mūsu dzīves notikumos, bet jau pavisam drīz atgriezīsies!

Varbūt kāds no mums būs starp tiem, kas sagaidīs Jēzu, dzīvs būdams, un varēs redzēt Viņa ierašanās godību, varenību un mirdzumu. Tajā pašā laikā būs tik daudz ļaužu, kas līdz pašam beigām, ierauti informācijas un maldu plūdus, būs gatavi skatīties uz priekšu, uz leju, uz vienu pusi vai otru, bet tikai ne augšup. Kad Kristus jau būs teju klāt, viņi beidzot pacels acis augšup un sapratīs, ka tiem, kurus viņi uzskatīja par jukušiem un kuri visu šo laiku sludināja Kristus otro atnākšanu, aicināja uz grēku nožēlu un atgriešanos, bijusi taisnība. Bet tajā brīdī nožēlot un atgriezties jau būs par vēlu. Tāpēc dalieties ar šo vēsti! Neturiet to pie sevis! Kristus atnākšana ir durvju priekšā!

(Tulkoja Anitra Roze)

**“Paceliet savas acis uz
debesīm un raugait:
kas to visu radījis? [...]**
**Mūžīgais Dievs ir Tas Kungs,
kas radījis zemes galus.**
Viņš nepieķūst un nenogurst,
Viņa gudrība ir neaptverama.
Viņš nogurušajiem dod
spēku un vairo stiprumu
nespējīgajiem.”
(Jes. 40:26, 28-29)

Anītra Roze

Lai Tēr patik manas mutes valoda

VAI VIENMĒR NEPIECIEŠAMS DAUDZSKAITLIS?

Gan vienskaitlim, gan daudzskaitlim valodā ir sava noteikta loma un funkcija. Taču ir vārdi, kuru lietojums daudzskaitlī var radīt pārpratumus. Aplūkosim konkrētus piemērus!

Karā dzīvības zaudējuši jau 177 cilvēki.

Vai vārds “dzīvība” ir lietojams daudzskaitlī? Vārdnīca vārdu “dzīvība” definē šādi:

dzīvība – vsk. ‘cilvēku, dzīvnieku un augu bioloģiskā eksistēšana’. Piem., *Izglābt dzīvību. Riskēt ar dzīvību. Atdot dzīvību par draugiem. Dzīvības apdrošināšana.* (Latviešu valodas vārdnīca. Rīga: Avots, 2006, 269. lpp.)

Kā redzams no vārdnīcas skaidrojuma un piemēriem, vārds “dzīvība” pārsvarā tiek lietots vienskaitlī. Dažkārt jau mēdz teikt, ka kaķim ir vairākas dzīvības, arī datorspēlēs izmanto jēdzienu

“vairākas dzīvības” utt., taču bībeliskā izpratnē tomēr mums ir gluži skaidrs, ka katram cilvēkam uz šīs zemes ir dota tikai viena dzīvība, tāpēc: *Karā dzīvību ir zaudējuši jau 177 cilvēki.* Arī pēc tam, kad Jēzus nāks otrreiz, mums katram būs viena dzīvība – mūžīgā.

Pēdējos gados latviešu valodā gan ir vērojamas būtiskas izmaiņas lietvārdu skaitļa formu lietojumā, un daudzi atvasinājumi ar -ība, kas latviešu valodniecībā tika uzskatīti par tradicionāliem vienskaitliniekiem un kuru lietojums daudzskaitlī tika kvalificēts kā novirze no literārās valodas normas, mūsdienās zaudē savu vienskaitlinieka statusu un tiek lietoti daudzskaitlī vai pat tikai daudzskaitlī, piem., *apdraudējumi, izaicinājumi, atkarības, draudzības, izglītības, pieredzes, riski, politikas*, taču šis apgalvojums nebūtu attiecināms uz iepriekš minēto vārdu “dzīvība”.

Aplūkosim vēl citu piemēru!

Nodosim savas dzīves Jēzus rokās!

Vārds “dzīve” tā primārajā nozīmē tiek definēts kā ‘dzīva organisma

(cilvēku, dzīvnieku, arī augu, to daļu) bioloģiska eksistence’, un arī šis vārds savā primārajā nozīmē parasti tiek lietots vienskaitlī. Tieši tāpat, kā katram no mums te, uz zemes, dota viena dzīvība, mums dota arī viena dzīve. Tāpēc, lai neradītu iespaidu, ka ticam reinkarnācijai, arī šajā gadījumā lietosim vienskaitli: *Nodosim savu dzīvi Jēzus rokās!*

Un vēl kāda, iespējams, subjektīva piezīme. Kaut arī vārdi “galva” un “sirds” attiecīgā kontekstā ir lietojami daudzskaitlī, tomēr atsevišķos gadījumos to lietojums daudzskaitlī raisa smaidu, piemēram, ja sakām: “Nolieksim galvas lūgšanā!”, ir jau skaidrs, ka uzrunāts tiek ļaužu kopums, kurā ir daudz galvu. Tomēr katram no uzrunātajiem galva ir tikai viena, tāpēc, manuprāt, iederīgāk būtu aicināt: “Nolieksim galvu lūgšanā!” Tieši tāpat, piemēram, *Mūsu sirdis pieder Dievam* vietā iederīgāk šķiet teikt *Mūsu sirds pieder Dievam*.

Karš. Šis ir vārds, kas noteikti nevienam neļauj palikt vienaldzīgam. Īpaši, ja karš norit tepat līdzās, ja ik dienas mūs sasniedz vēstis no karadarbības zonas, ja redzam attēlus ar bojāgājušiem cilvēkiem, izpostītām pilsētām, agresīvas varas sagrautām dzīvēm. Jau nākamajā "Adventes Vēstu" numurā sniegsim iespēju ieskatīties pašreiz notiekošās karadarbības skartajā Ukrainas adventistu ikdienā, bet šajā reizē – vēsturisks atskats uz Otrajā pasaules karā pieredzēto.

KARŠ IR BRIESMĪGS

Valdis Beļunieks

Vispirms jau dīvains cilvēku sadalījums ienaidniekos un savējos. Karavīros un iedzīvotājos, patērētājos un ražotājos.

Mūsu mazajā būdīnā, kur bija divas istabas un virtuve, kādu dienu braši iesoļoja vācu virsnieki, nepaskatījās uz iemītniekiem, it kā telpā neviena nebūtu, nesaskaitīja, cik mēs esam. Ar augsti paceltu galvu, spožā apgērbā, skanošiem zābakiem virsnieks izskrēja cauri visām telpām, tad paziņoja: "Divu stundu laikā atbrīvot lielo istabu, bet visiem ar mantām sarūmēties mazajā istabā!" Tā arī izdarījām. Līdz griestiem piekrāvām mantas un pa starpām kā prusaki ložņājam četri bērni un divi pieaugušie. Pēc norunātā laika ieradās atbrīvotās istabas jaunais iedzīvotājs. Tas bija kāds virsnieks, kurš pret mums izturējās cilvēcīgi. Kad viņam atnesa kantīndevu, tad dažādus gardumus piešķīra arī mums, jo kara laikā produktus dalīja uz kartītēm, un mēs bijām izsalkuši kā vilki. Maizei apakšējā garoza no zāģu skaidām. Visu, ko vien varējām, pārdevām zemniekam par maizi.

Vēlāk mūsu istabu apdzīvoja zaldāti. Rādīja savas ģimenes fotogrāfijas. Mēs tik skaistus tērpus apbrīnojām, kādi bija kareivju sievām. Viens no viņiem bija cirka mākslinieks, sevišķi jautrs.

Bet, kad bija jāiet uz fronti, kareivji noskuma. Vakarā, kad viņi atgriezās, to rindas bija krietni retākas, arī cirka mākslinieka vairs nebija. "Tot¹", viņi teica un lādēja krievus. Vēlāk uzbrukums skāra arī pašu Saldus pilsētu.

Naktī lidmašīnas izmeta "lukturnus" – ļoti gaišas raketes ar izpletniem, kas ilgi karājās gaisā un

visu pilsētu apgaismoja kā dienā. Visi kareivji salēca mašīnās un steigšus brauca ārpus pilsētas. Palika tikai civiliedzīvotāji. Visu sapratām, kad nokrita pirmā bumba. Mukām pagrabā. Tur sabēga arī blakus mājas iedzīvotāji. Jaunās sievietes, kuras pazinām kā "vācu būtnes", lūdza mammu: "Palasi dievvārdiņu, palasi!", ko mamma arī darīja, tikai bez izmisuma un panikas. Kad viens lādiņš nokrita netālu no mūsu pagraba, troksnis bija tik briesmīgs, ka mums likās – sprādziens noticis mums uz galvas. Baidījāmies pacelt galvu. Kad viss norima, "vācu būtnes" gāja vecajās gaitās, bet mēs – savās.

Paldies Dievam, kurš izglāba mūs no kara šausmām un izglābs no sātana valgiem, un ievēdis apsolītajā Tēvijā!

P. S. Mazliet vēlāk ekskavators izraka dziļu bedri un pieveda no pirmām frontes līnijām beigtos zaldātus dažādās izkropļotās pozās un grimāsēs, citam gaišiem, skaistiem

matiem, spožiem uzplečiem. Gūstekņi aiz rokām un kājām meta lamādamies šos kritušos bedrē, un buldozers savukārt zemi nolīdzināja. Kādreiz šos matus māte glaudīja, teica: cerē un gaida mājās, bet neviens nezinās šo laužu kapa vietu. Manā acu priekšā vēl ilgi rādījās šaušalīgās kara ainas. Jā, karš ir briesmīgs.

LIDMAŠĪNA

Kāda krievu lidmašīna ne pārāk augstu lidoja virs Saldus, visādi centās izvairīties no zenītartilērijas spīeta. Visapkārt tai sprāga artilērijas lādiņi, atstājot debesis tumšus sprādziena mākonīšus. Līdz kāds tiešs trāpījums padarīja lidmašīnu par degošu lāpu, kura vertikāli tuvojās zemei, pa ceļam atstājot melnu dūmu mutuļus un izmetot bumbu kravu. Viss gaiss pildījās sprādziena skaņām. Lidmašīna nokrita klajā laukā ārpus pilsētas. Kad pieskrējām, lidmašīnā vēl

Valdis Beļunieks jaunībā.

Kāzu dienā – Lidija un Valdis Beļunieki.

¹ Miris (vācu val.).

eksplodeja tilpnēs neizlietotā munīcija. Viens lidotājs sēdēja sēdekli ar kājām uz augšu, melns kā ogle. Otrs sēdēja pie ložmetēja; tiklīdz tam pieskarās, ložmetēja lenta sāka darboties, pārbiedējot mūs – ziņkārīgos skatītājus. Karš mūsu organisma dzīlēs atstājis briesmīgu iespaidu uz visu atlikušo mūžu. Kara laika bērni zina, ko nozīmē reālas nāves briesmas, kā arī bads un izsalkums.

BĒGLU GAITĀS

Beidzot atstājām mājas un devāmies bēgļu gaitās, jo vienas nakts laikā Saldus pilsēta tika pilnīgi izpostīta lidmašīnu uzlidojumā, kuru novēroju no attāluma, jo biju ganu gaitās un visu nakti lūdzu par savas ģimenes dzīvību.

Visspilgtākās atmiņas man no Lauvu mājām (mājas laikam saucās “Lāči”). Tēvs bija sarunājis ar saimnieci, lai atļauj mums apmesties pirtiņā. Visas sadzīves paunas atveda ar zirgu. Saimniekpuika Visvaldis vēroja, kā izkravājam mantas. Kad izcēlu arī savu makšķeri, viņš nodomājis, ko tāds mazs knīpa darīs ar makšķeri, bet izrādījās, ka mēs mācāmies vienā klasē un, kad es uzkāpu uz beņķa, esam vienādā augumā. Gulēt jaunajā mājā varējām gan uz lāvas, gan zem tās, kur bija drošāk. No ārpuses sienas apbērām ar zemi, lai pasargātu no šķembām. Naktīs lidoja kukuruzņiki – tā mēs saucām lidmašīnas, kuras, lēnām lidojot un šur tur ieraugot kādu gaismiņu, nometa pa bumbai.

Lidija un Valdis Beļainieki.
90. gadi, Siguldas draudze

Mēs lūdzām Dievu, lai šīs aviācijas bumbas neskartu mūsu pirtiņu. Bumbas izrāva dziļas bedres un izraisīja briesmīgu troksni.

Kādu dienu dārzā sabrauca automašīnas un tanki. Sētā uzstādīja pretgaisa ložmetēju. Pēc brīža lidmašīnas uzbruka no gaisa, metot bumbas un šaujot ar ložmetēju. No sētas ložmetēja atklāja pretuguni. Visi gulējām uz grīdas un no katra sprādziena sarāvāmies. Kad lidmašīnas pazuda, visi kareivji aizskrēja uz kaimiņmājas štābu un pēc dažām minūtēm skriešus atgriezās, salēca katrs savā braucamrīkā un ar lielu skubu aizbrauca. Ceļš jau bija pilns ar bēgošo armiju. Visi traucās uz ostu – ārā no Kurzemes ķeseles. Kurš tanks samaitājās, to atstāja un aizdedzināja.

Mēs gribējām nokļūt mežā, kur bēgošie kareivji bija atstājuši daudz sadzīvei noderīgu mantu, jo bijām bēgli ar ierobežotu iedzīvi. Šajā dienā mežā nokļūt neizdevās, jo no degoša tanka sprāga munīcija un lādiņi devās nenosakāmā virzienā. Vēlāk mežā kaudzēs bija ķirkas, lāpstas, segas, pusdzertas vīna glāzes, zābaki. Kokā pakārtas šautenes. Kaut ko no tā arī paslēpām, lai vēlāk būtu ko šaudīties, jo kara zēniem uz šīm lietām bija nenormāla tieksme.

RAKETES

Starp iegūtām trofejām bija arī dažāda tipa raketes. Mēs mēdzām tās izjaukt un iegūt, piemēram, zīda izpletņus, kurus varēja izlietot par

kabatas lakatiņiem. Ar šo nodarbi mēs ne pārāk nodarbojāmies – kas nekais ar īkšķi aizspiest vienu nāsi un ar sparu izpūst gaisu pa brīvo nāsi, un viss nokārtojās ātri un pamatīgi.

Man palaimējās atrast raķešu pistoli. Starp citu, atradu arī raķeti ar papes čaulīti. Paurbinot galu, ieraudzīju makaroniņiem līdzīgu pulveri. Tai gan jābūt brīnumskaistai! Uz krāšņo izrādi pieaicināju arī krietni vecāko kaimiņzēnu. Tiesa, mana brīnumrakete īsti negribēja list stobrā. Ar lielām grūtībām to iestūkēju. Kaimiņzēns pamācīja: “Kad es būšu aizskrējis un nogūlies tai grāvī, tad došu ziņu, un tu nospied gaili.” Drīz vien no grāvja atskanēja komanda šaut. Kāpēc tāda piesardzība? Bet man jau atpakaļceļa nebija. Turot pistoli abās rokās, pacēlu to un nospiedu gaili. Atskanēja apdullinošs sprādziens. Gaisā nepacēlās nekas. Viss lādiņš nāca atpakaļ, saplēšot pistoli, kura, atsitoties pret plecu, nokrita zemē. Ja pistoli būtu turējis virs galvas, var viegli priekša stādīties rezultātu. Īkšķis no trieciena vienu mēnesi nebija lietojams. Līdz vakaram nevarēju dzirdēt, jo lielais troksnis bija izdarījis pārkārtojumus arī manās ausīs.

Varētu vēl šo to pastāstīt, bet karš taču ir beidzies.

Sagatavoja Elīze Rozenberga

ANTROPOLOĢIJA, NEMIRSTĪBA UN AUGŠĀMCELŠANĀS

1. DAĻA

Ēriks Galenieks, PhD,
Endrūsa Universitāte

BIBLISKĀ ANTROPOLOĢIJA

Terminu *antropoloģija* veido divi grieķu vārdi *ánthrōpos* (ἄνθρωπος ‘vīrietis’, ‘cilvēks’) un *lógos* (λόγος ‘vārds’, ‘mācība’), un tā nozīme ir ‘vārds vai mācība par cilvēku’. Kopumā antropoloģija aptver jebkuru mācību par cilvēces statusu, uzvedību, ieražām, attiecībām un kultūru. Antropoloģijai ir daudz formu un atzaru, kas sagrupēti pēc to specifikas, izveidojot tematiskos laukus, piemēram, zinātniskā antropoloģija, vēsturiskā antropoloģija, socioloģiskā antropoloģija, psiholoģiskā antropoloģija utt.

Bibliskā jeb teoloģiskā antropoloģija pieder īpašai antropoloģijas specializācijai, kas radikāli atšķiras no sekulārajām mācībām modernajā evolucionārajā un socioloģiskajā antropoloģijā, īpaši no sistematizētās senās antropoloģijas un pierakstītajām grieķu duālisma filozofijām par cilvēku. Kopumā bibliskā antropoloģija ir zinātne par cilvēka izcelšanos, raksturu, dzīvi un likteni saistībā ar Dievu. Tā uzdod jautājumus, kas ir aktuāli katram cilvēkam individuāli, piemēram: “Kas ir cilvēks...?” (māh ‘ēnōsh (Īj. 7:17;

**Bibliskā antropoloģija
ir zinātne par cilvēka
izcelšanos, raksturu, dzīvi un
likteni saistībā ar Dievu.**

15:14)); “Kas es esmu?”; “No kurienes es nāku?”; “Kurp es dodos?” Tie ir jautājumi, kas skar pagātņi, tagadni un nākotni, un bibliskā antropoloģija sniedz uz tiem skaidras atbildes. Cilvēka statuss Dieva priekšā vienmēr ir centrā: “Kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemini?” (Ps. 8:5)

Savstarpējās attiecības un savstarpējā atkarība ir galvenie pamata koncepti bibliskajā antropoloģijā. Pirmais principiālais attiecību aspekts atsaucas uz Dievu Radītāju, kurš nosaka, vada un ietekmē visas pārējās attiecības – kā cilvēks attiecas pats pret sevi, pret citiem un pret universu. Otrs aspekts ir cilvēka radīšana un sadarbība starp ķermeni, dvēseli un garu dzīvības un nāves kontekstā.

Bibliski centrēta antropoloģija kā plaša pētījumu joma apskata gandrīz visas lielās bibliskās mācības, piemēram, mācību par radīšanu, hamartoloģiju¹, soterioloģiju², eshatoloģiju³ un pat eklesioloģiju⁴.

1. Mozus grāmatas pirmās divas nodaļas sniedz pamata ieskatu bibliskajā antropoloģijā. 1. Mozus grāmatas 1. nodaļa parāda cilvēci kā radītu “pēc Dieva tēla” *šelem ‘elōhim (imago Dei)*, savukārt fiziskais cilvēku radīšanas process aprakstīts 1. Mozus grāmatas 2. nodaļā. Radīšanas kontekstā šī ir perfekta un loģiska notikumu attīstība, kas apstiprina, ka visai radībai ir Radītājs, kurš pazīst

¹ Mācība par grēku – *tezaurs.lv*

² Mācība par cilvēka dvēseles pestīšanu no ļaunuma un nāves – *tezaurs.lv*

³ Mācība par pasaules galu – *tezaurs.lv*

⁴ Mācība par draudzi (šī vārda plašākajā nozīmē) – *tezaurs.lv, red. piez.*

Savu radību (Ps. 139:1–3). Tādēļ tikai bibliskajai antropoloģijai ir nepieciešamā precīzā informācija, lai nodrošinātu pareizu izpratni par to, ko patiesi nozīmē būt cilvēkam un ko nozīmē būt radītam pēc Dieva tēla.

PAMATA TERMINOLOĢIJA BIBLISKAJĀ ANTROPOLOĢIJĀ

Nav nevienas citas teoloģijas jomas, kas būtu tik sistemātiska un saskanīga viscaur Bibēlē, kā bibliskās antropoloģijas joma. Tādēļ, ka tai ir unikāla un bagāta terminoloģija, dažādība izteiksmēs, ieskaitot tās daudzfunkcionālos skatpunktus, bibliski teoloģiskā antropoloģija nodrošina vissabalansētāko un pilnīgāko cilvēka attēlojumu.

KĀDI VĀRDI APZĪMĒ “CILVĒKU” VECAJĀ DERĪBĀ

Gan Vecās Derības ebreju valodā, gan Jaunās Derības grieķu valodā ir vairāki termini, kas angļu valodā parasti tiek tulkoti kā “man”, “men”, “mankind”⁵ utt. Semantiski tie visi ir antropoloģiski termini. Uzmanība jāpievērš katram no tiem.

Pirmais termins ‘*ādām*’ ‘cilvēks’, ‘*Ādams*’ redzams 1. Mozus grāmatas 2:7, kur ‘*ādām*’ ir saistīts ar ‘*ādhāmāh*’, atsaucoties uz cilvēka fizisko izcelsmi, – (‘āpār *min-hā*’⁶ *qāmāh*) no

⁵ Latv. “cilvēks”, “cilvēki”, “cilvēce”. (*Tulk. piez.*)

“Kas ir cilvēks...?”

“Kas es esmu?”

“No kurienes es nāku?”

“Kurp es dodos?”

Cilvēka statuss Dieva priekšā vienmēr ir centrā:

“Kas gan ir cilvēks, ka Tu viņu piemini?” (Ps. 8:5)

zemes pišļiem. Patiesībā “Ādams” ebreju valodā nav personvārds, bet gan vispārējs lietvārds, kas var tikt tulkots kā ‘cilvēce’ vai ‘cilvēki’. Termins *’ādām* gan kā persona, gan kā kolektīvs var ietvert abus – vīriešus un sievietes (1. Moz. 5:1–2). Tas var tikt lietots gan kā pirmā “cilvēka” vārds (1. Moz. 2:20–22, 3:9; Lūk. 3:38; Rom. 5:14; 1. Kor. 15:45), gan kā apzīmējums ‘cilvēks’. Atkarībā no konteksta vairumā vispārēju un kopēju vārda *’ādām* lietojumu tas var tikt tulkots kā ‘persona’ vai ‘cilvēki’.

Jāpievērš uzmanība, ka tādas frāzes kā *ben’ādām* ‘cilvēka dēls’⁶ un *b’nē-ādām* ‘cilvēka dēli’ parasti norāda uz vienādību pēc dabas, resp., ka visi rases “pēcnācēji”, tas ir “cilvēka dēli”, ir “cilvēki”. Dažos kontekstos šis izteiksmes idiomas uzsver cilvēka vājumu vai galīgumu, īpaši, ja tiek runāts par cilvēka kritušo stāvokli (1. Moz. 11:5; 4. Moz. 23:19; 1. Sam. 26:19; Ps. 8:5; 11:5; 12:2; 14:2; 33:13; 57:5; 90:3; 146:3; Sal. māc. 9:3 utt.).

Bieži uzsvars uz galīgumu un trauslumu frāzē *ben-ādām* sniedz piemērotu pāreju uz nākamo antropoloģisko terminu, kas apzīmē “cilvēku”. Oriģinālā nozīmē **otram cilvēku apzīmējošajam terminam** *’nōš* ir ‘būt vājam’. Visbiežāk tas atrodams kontekstā ar uzsvaru uz cilvēka trauslumu, vājumu vai galīgumu un norāda cilvēka īslaicīgumu un zemo stāvokli Dieva priekšā (Īj. 4:17, 15:14, 25:4 utt.).

Apziņa, ka cilvēki ir mirstīgi, vāji un ierobežoti, dominē Ījaba grāmatā un Psalmos.

Tā 90. psalma 2. un 3. pantā viennozīmīgi attēlota krasā atšķirība starp mūžīgo Radītāju (2. p.) un īslaicīgo cilvēci (3. p.). 3. pantā teikts:

“Tu cilvēkus [*’nōš*] atkal dari par pišļiem un saki: “Griezieties atkal atpakaļ, jūs, cilvēku bērni [*b’nē-ādām*]!””

103. psalma 15. un 16. pantā teikts: “Cilvēks [*’nōš*] savā dzīvē ir kā zāle, viņš zied kā puķe laukā, kad vējš to skar, tad tās vairs nav, un neatrod vairs pat tās vietu.”

144. psalma 3. un 4. pantā teikts: “Ak, Kungs, kas ir cilvēks [*’ādām*], ka Tu viņu piemini? Un cilvēka bērns [*ben-’nōš*], ka Tu viņu ievēro? Cilvēks [*’ādām*] ir kā dvašas pūsma, viņa dzīves laiks ir kā ēna, kas ātri pārlaižas pāri.”

Šie ir tikai daži piemēri, kas rāda, cik patiesi nozīmīga ir šī bibliskā perspektīva uz “cilvēku” vai “cilvēci” kā *’nōš*.

Trešais termins, kas apzīmē cilvēku Vecajā Derībā, ir *gebher*, un semantiskajā izteiksmē tas atrodams pretējā pusē vārdam *’nōš*. Būtībā *gebher*, *gibbōr* atsaucas uz cilvēka spēku un tiek lietots ar nozīmi ‘būt pārākam, spēcīgam, drosmīgam’. Šis termins tiek izmantots, lai apzīmētu vīrieti kontrastā sievietēm un bērniem (Īj. 3:3), vīru (LXX, *ársēn*) pretstatā zēnam vai kontrastā nekaravīram (2. Moz. 10:11). Tādējādi 5. Mozus 22:5 lasāms: “[...] nedz vīrietim [*gebher*] apvilkt sieviešu drēbes, bet visi, kas to dara, dara Tā Kunga, sava Dieva, acīs negantību.”

Samērā bieži varoņi un karavīri ir īpaši apzīmēti ar terminu *gebher* tādās frāzēs kā “stiprais, varens vīrs” (Soģu 6:12, 11:1; 1. Sam. 2:4, 9:1; 1. Ķēn. 11:28; Īj. 16:14 utt.).

Reizēm ar šo terminu tiek apzīmēti dzīvnieki (piemēram, Sal. pam. 30:30 “varens zvērs starpā”), arī Dievs (Jes. 10:21) vai Mesija (Jes. 9:5). Kombinācijā ar *’ish* tas pastiprina nozīmi kā, piem., 1. Samuēla 14:52 “kādu stipru un varenu cīnītāju [*gibbōr*]”. Saskaņā ar 88. psalma 5. pantu *gebher* bez spēka ir tikpat kā miris. Antropoloģiskā šī vārda nozīmē ataino vīru spēka gados.

Ceturtais termins *’š* ‘vīrs’ ir pretstats *’iššā* ‘sieviete’. Pretēji iepriekš apskatītajiem vārdiem *’š* gandrīz nekad netiek lietots vispārīgi, jo *’š* pamata funkcija ir norādīt uz vīru kā individuālu personu, un tādējādi tas atšķiras no vispārīgākiem konceptiem. Ja *’ādām* var ietvert

vīriešus, sievietes un bērnus, tad pamata pielietojums vārdam *’š* ir ‘vīrs’ kā individuāls vīrietis, ‘precēts vīrs’ kontrastā vai loģiskā paralēlismā ar *’iššā* ‘sieviete’ vai ‘precēta sieva’, arī idiomās “cits citam” vai “viens otram”.

Pēdējais termins *mōt* vai *m’ēm* parasti sastopams daudzskaitlī ar nozīmi ‘vīri’ (1. Moz. 34:30) vai ‘cilvēki’ (Īj. 11:4). Jesajas 3:25 teikts: “Tavi izcilie vīri [*m’ēm*] kritīs no zobena un tavs karaspēks [*g’bhūrāh*] kaujā.” Pretstatā *’ādām*, kas var atsaukties gan uz vīriešiem, gan sievietēm, kad tiek uztverts kā ‘cilvēks’ vai ‘cilvēciska būtne’, *m’ēm* apzīmē konkrēti vīriešus un tādēļ nav sinonīms vārdam *’ādām*. Tādējādi 5. Mozus 2:34 un 3:6 izmantotais *m’ēm* atsaucas uz pieaugušo vīriešu populāciju jebkurā pilsētā, kas atradās zem *hērem* (lāsta), un nodala šo grupu no *hannāšim* ‘sievietēm’ un *haṭ-ṭāp* ‘bērniem’. No otras puses, Soģu 20:48 izmanto *m’ēm* (MT, *m’ēm*) kopā ar *b’hēmāh* ‘zvērs, dzīvnieks’, lai atsauktos uz masu nokaušanu, kas skāra gan Benjamīna cilti, gan dzīvniekus.

KĀDI VĀRDI APZĪMĒ “CILVĒKU” JAUNAJĀ DERĪBĀ

Jaunajā Derībā ir savi termini, kas apzīmē vārdu “cilvēks”.

Grieķu termins *ánthropōs* ir līdzvērtīgs Vecās Derības *’ādām*.

Vispārīgi tas nozīmē cilvēku, cilvēcisku būtni (Mat. 12:12; Mk. 10:27). Reizēm tas izmantots, lai norādītu uz cilvēku tā trūkumos un vajībās (1. Kor. 2:5, 3:3–4) tādos izteicienos kā “spriest cilvēci” (Rom. 3:5), evaņģēlijs nav “cilvēku izdomāts” (Gal. 1:11), “mirstīgs cilvēks būdams” (1. Kor. 15:32) utt. Dažos kontekstos *ánthropōs* izmantots, lai uzsvērtu kontrastu starp iznīcīgo un neiznīcīgo (2. Kor. 4:16), kur “ārīgais cilvēks” ir attēlots kā lēni mirstošs, bet “iekšējais cilvēks” dienu no dienas atjaunojas. Tādējādi Pāvils liek kontrastā “miesīgo cilvēku” (1. Kor. 2:14) un “vecu cilvēku” iepretim “jaunajam” (Rom. 6:6; Kol. 3:9–10).

Ánthropōs, tāpat kā *’ādām*, var attiekties gan uz vīrieti, gan sievieti,

⁶ Cilvēka bērns. (Tulk. piez.)

⁷ Cilvēka bērni. (Tulk. piez.)

neatsaucoties uz dzimumu vai tautību (Mat. 4:4, 12:35; Jāņa 2:25) un norādot uz atšķirību no Dieva (Mat. 19:6; Jāņa 10:33; Gal. 1:11; Kol. 3:23) vai atšķirību no dzīvniekiem (Lūk. 5:10). Reizēm šis termins ir izmantots daudzskaitlī un attiecināts uz vīriešiem un sievietēm, ļaudīm (Mat. 5:13, 16), bet dažkārt – uz “personu”, “vienu” vīrieti vai sievieti (Mat. 17:14; Lūk. 13:19; Ap. d. 19:16; Rom. 3:28; Gal. 2:16).

Anthropos lietots, lai apzīmētu Kristu kā visas cilvēces pārstāvi (1. Kor. 15:21).

Otrs termins *anēr*, tāpat kā tam atbilstošais Vecās Derības termins *ʾiš*, uzsver vīrišķību. Tas tiek izmantots,

lai atsauktos uz vīrieti pretstatā sievietei (Mat. 14:21), uz vīrieti pretstatā zēnam (1. Kor. 13:11). Tas parasti tiek attiecināts uz pieaugušu vīrieti (Mat. 14:21; Ap. d. 8:3,12; 1. Kor. 11:3) vai precētu vīru (Ef. 5:22; 1. Tim. 3:2, 12, 5:9). Tas attiecināms arī uz Jēzu kā Vīru, kuru Dievs iecēlis par visas cilvēces tiesnesi (Ap. d. 17:31). Vispārējs vārda lietojums⁸ nav atrodams, izņemot vienu metaforisku glābšanas norādi (Ef. 4:13). *Anēr*, vīrs savā briedumā, pretstatīts sievietei viņas vājumā (1. Kor. 11:3; 1. Pēt. 3:7); reizēm *anēr* apzīmē vīrus vispārīgi: “[..] un

⁸ Attiecināms uz cilvēci kopumā. (Tulk. piez.)

paēdušo bija ap pieci tūkstoši vīru [*andres*].” (Marka 6:44)

Trešais termins *thnētos* norāda uz cilvēku kā mirstīgu būtni, pakļautu nāvei, vai arī tiek attiecināts uz miesu (*sōma*) (Rom. 6:12; 8:11; 1. Kor. 15:53–54; 2. Kor. 5:4).

Ceturtais termins *psuchē* var attiekties uz ‘dvēseli’, ‘dvašu’ vai ‘dzīvību’ (Jāņa 10:11; ebr. *nephesh* 1. Moz. 2:7).

Un pēdējais vārds – *arsēn* (‘vīrietis’) – izmantots, lai atšķirtu vīrieti no sievietes (Mat. 19:4, LXX; 1. Moz. 1:27; Rom. 1:27).

(Turpinājums maija numurā.
Tulkoja Anna Rozenberga.)

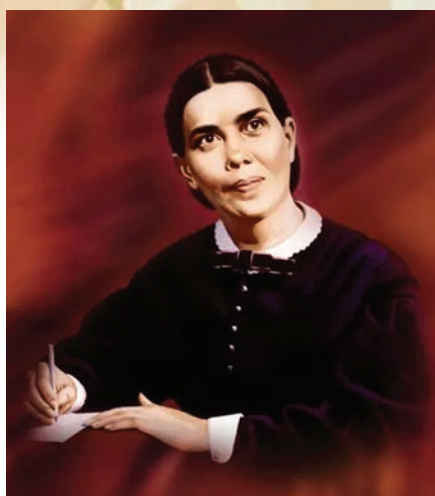

ŠĪ GRĀMATA PALĪDZĒS IERAUDZĪT JĒZUS GAISMU VISĀ BĪBELĒ!

PADOMI PAR VESELĪBU

NO DIEVA KALPONES

ELENAS VAITAS

*“Ticiet Tam Kungam, savam Dievam, – un jūs būsīt nodrošināti! Ticiet Viņa praviešiem, tad jūs uzvarēsīt!”
(2. Laiku 20:20)*

IZVĒLE

Katram cilvēkam lielā mērā dota iespēja pašam sevi veidot par tādu, kāds viņš vēlas būt. Šīs dzīves laime un arī nemirstības stāvoklis atrodas viņa sniedzamības robežās. Viņš var veidot stipru un vērtīgu raksturu, gūstot sevīm jaunus spēkus pie ikkatra soļa. Viņš ik dienas var iet uz priekšu zināšanās un gudrībā, izjutot jaunu prieku savā attīstības gaitā, pievienojot tikumu tikumam un žēlastību žēlastībai. Caur lietošanu spējas pieaugs un, jo vairāk viņš uzkrās gudrību, jo lielākas būs viņa

spējas to uzņemt. Viņa inteliģence, zināšanas un tikumība tādā veidā kļūs stiprāka un līdzsvarotāka.

Uz otru pusi, viņš var atļaut saviem spēkiem bez lietošanas aiziet bojā caur rūsai vai arī samaitāties caur nepareiziem ieradumiem, pašsavaldisšanās, kā arī morālās un reliģiskās izpratnes trūkuma dēļ. Viņa ceļš tad ies lejup, kad viņš neklausā Dieva likumiem un arī veselības likumiem. Viņu uzvar ēstkāre un aizrauj prom stipras tieksmes. Viņam ir vieglāk ļauties ļaunajiem spēkiem, kas vienmēr ir rošīgi vilkt atpakaļ, nekā cīnīties pret tiem un iet uz priekšu. Tam seko spēka izsīkšana, slimība un nāve.

IESPAIDS UZ SAPRĀTU UN APŅĒMĪBU

Viss, kas mazina fiziskos spēkus, novājina arī prātu un samazina spēju izšķirt labu no ļauna. Tad mēs kļūstam nespējīgāki izvēlēties labo un mums ir mazāk gribasspēka darīt to, ko atzīstam par pareizu.

No visiem tiek prasīts darīt visu iespējamo veselās miesas un vesela prāta saglabāšanai. Ja viņi grib apmierināt ēstkāri un visas savas tieksmes, notrulinot jūtas un aptumšojot uztveres spējas, tā ka nevar izprast Dieva augsto raksturu vai arī priecāties par iespēju mācīties Viņa Vārdu, tad tie var būt droši, ka Dievs viņu nevērtīgo upuri neuzlūkos kā kaut cik labāku par Kaina upuri.

Dievs prasa, lai viņi šķīstītu sevi no visas aptraipīšanās pie miesas un pie gara, kļūstot pilnīgi svēti Kunga bijāšanā. Kad cilvēks darījis visu iespējamo veselības nodrošināšanai, aizliedzoties ēstkārei un visām kaislībām, lai taisnībā pienestu Dievam upuri, tad viņš tiek izglābts ne savu darbu dēļ, bet vienīgi caur Dieva brīnumdarošo žēlastību, kā Noas šķirsts savā laikā tika glābts vētrainajos ūdens plūdu vilņos. Noa darīja visu, ko Dievs no viņa prasīja, attiecībā uz šķirsta drošību, un tad Dievs darīja to, ko cilvēks nespēj darīt, un caur Savu brīnumdarošo spēku pasargāja šķirstu.

“VISU [..] DARIET DIEVAM PAR GODU”

Vārdiem: “Jūs nepiederat paši sev, jo esat dārgi atpirkti” vajadzētu vienmēr atrasties mūsu atmiņu galerijā, lai saprastu Dieva tiesības uz mūsu spējām, mūsu īpašumu, mūsu iespaidu un individuālo esamību. Mums jāamācās, kā apieties ar šīm gara, dvēseles un miesas dāvanām, kuras esam saņēmuši no Dieva, lai kā Kristus atpirkts īpašums varētu Viņam pienest veselīgu, labi smaržojošu kalpošanu.

Citāti no grāmatas “Padomi par diētu un barību” 16., 17., 49., 56. lpp.

KRISTUS OTRĀ ATNĀKŠANA

Šajā žurnāla numurā pārdomājam augšāmcelšanos: vispirms Kristus augšāmcelšanos un tās nozīmi mūsu ticībā, jo "ja Kristus nav augšāmcēlies, tad veltīga ir mūsu sludināšana un arī veltīga jūsu ticība." (1. Kor. 15:14); bet tad arī augšāmcelšanos, uz kuru gaida ikviens Dieva bērns – taisno augšāmcelšanos, Kristum nākot otrreiz. Bet ko īsti Kristus otrā atnākšana nozīmē adventistu jauniešiem? Vai tā ir dzīvs un nepārtraukti sirdī lolots notikums, kurš ir jau tepat durvju priekšā? Vai arī esam pieraduši pie šī jēdziena un īsti vairs nesaskatām tā aktualitāti savā dzīvē?

Elina Grakoviča

DMITRIJS PUPKOVS

Jau gandrīz 160 gadus mūsu konfesijas nosaukumā ir vārds, kas nozīmē 'nākšana'. Domāju, ka katrs lasītājs zina, ka mēs gaidām un sludinām Jēzus drīzo nākšanu.

Dažreiz var arī padomāt: "Kur paliek Viņa apsolītā atnākšana?" Diemžēl mēs nezinām, kad Viņš atgriezīsies pie mums. Toties to gan nevaram noliegt, ka šis notikums ir daudz tuvāks, nekā tas bija tālajā 1844. gadā. Šeit saskatu katram kristietim svarīgu jautājumu: "Vai esmu gatavs Viņa nākšanai?" Šajā rakstā centīšos dalīties ar savām pārdomām par to.

Lasot evaņģēlijus, Atklāsmes grāmatu, Daniēla un citu praviešu

grāmatas, var pamanīt Jēzus atkalnākšanas priekšnosacījumus, bez kuriem šie pravietojumi nevar piepildīties. Viens no tiem skan šādi: "Bet, kad jūs dzirdēsiet par kariem un kara daudzīnāšanu, tad nebīstieties, tam jānotiek; bet gals vēl nav klāt. Jo tauta celsies pret tautu un valsts pret valsti, un vietām būs zemestrīces un bada laiki. Tas būs lielo bēdu iesākums." (Mk. 13:7-8)

Lai dzirdētu (nevis būtu aculiecinieki) par kariem (vairākiem), ir vajadzīga iespēja ātri saņemt ziņas. Tāpat arī Atklāsmes grāmatā ir minēti trīs eņģeļi, kuru vēstis tiks sadzirdētas visā pasaulē. Tas nav iespējams bez plašsaziņas līdzekļiem, kas ir izveidoti pēdējā gadsimta laikā.

"Un viņš dara, ka visi, lielie un mazie, bagātie un nabagie, brīvie un vergi, uzspiež zīmi uz savas labās rokas vai uz pieres, lai neviens nevarētu ne pirkt, ne pārdot, kam nav šīs zīmes – zvēra vārda vai viņa vārda skaitļa." (Atkl. 13:16-17) Manuprāt, aizliegt pārdot un pirkt iespējams vienīgi tad, kad ir ieviesta bezskaidras naudas norēķinu sistēma un ir likvidēta skaidra nauda, citādi cilvēki savā starpā varēs slepus gan pirkt, gan pārdot.

Mēs esam tuvu tam laikam, par kuru ir teikts: "Bet, kad tie jūs vajā šīn pilsētā, tad bēdziet uz citu." (Mt. 10:23) Tādējādi es nevēlos saistīt savu sirdi ar īpašumiem, mājām, mašīnām – tas viss var tikt

atņemts vienā acumirkli. Lai labāk sagatavotos pēdējām dienām no praktiskās puses, domāju, ka ir vērts veltīt laiku ķermeņa veselībai, izturībai un spēkam, turēt pa rokai tūrisma inventāru, dzīvot ārpus pilsētas.

"Bet sargieties, ka jūsu sirdis netop apgrūtinātas no vīna skurbuma un reibuma un laicīgām rūpēm, ka šī diena jums piepeši neuzbrūk." (Lūk. 21:34) Vēl svarīgāk ir šim laikam sagatavoties garīgi, lai, lielai cīņai tuvojoties beigām, mēs būtu pareizajā pusē.

Laikā, kad zvērs, kuru veido laicīgā, reliģiskā un ideoloģiskā vara, un viņa pravieši caur plašsaziņas līdzekļiem sludinās savu mācību, ko apstiprinās sabiedrībā pazīstami zinātnieki, politiķi, ārsti, aktieri un vairākums manu paziņu, man būs ārkārtīgi svarīgi būt ar Dievu. Ja kāds domā, ka tas būs viegli, teikšu, ka jau tagad ir grūti pretoties ziņās esošai noskaņai kaut vai visiem

**“Svētīgi miera
nesēji, jo tie tiks
saukti par Dieva
bērniem.”**

(Mt. 5:9)

zināmu neseno notikumu sakarā, pat atceroties vārdus: “[...] bet ikviens cilvēks [ir] melkulis” (Rom. 3:4). Līdzīgi būs arī pēdējā laikā: “Tie jūs izslēgs no draudzes, un nāks stunda, kad tas, kas jūs nonāvēs, domās ar to Dievam kalpojis.” (Jņ. 16:2), jo ticēs tam, ko saka citi cilvēki. Dieva, zinātnes vai tolerances vārdā – mēs nezinām, kā tieši –, taču katrs īstens Dieva sekotājs tiks vajāts.

Kā tad atšķirt, vai esmu un būšu Debesu Tēva pusē? No E. Vaitas rakstiem zinu, ka tas būs sabats, ko viņa arī nosauca par zīmogu. “Nesamaitājiet zemi, ne jūru, ne kokus, kamēr mēs apzīmogosim mūsu Dieva kalpus uz viņu pierēm.” (Atkl. 7:3)

Bet – vai burtiskā sabata turēšana izglāba farizejus no Jēzus noraidīšanas? Vārds “sabats” tulkojumā nozīmē ‘atpūsties’. Un atpūtas Dievā manī nevar būt, ja es palieku ļauns, dusmojos, baidos, pārdzīvoju, esmu aizvainots vai atkarīgs. Turēt sabatu (atpūtu) šādā gaismā nozīmē negrēkot, jo tas ir manī dzīvojošais grēks, kas dara mani nešķistu un laupa man atpūtu Dievā, tas ir mans ego – “Ja kas grib Man sekot, tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot Man.” (Mt. 16:24) Slaveni ir apustuļa Jāņa vārdi: “Katrs, kas paliek Viņā, negrēko; katrs, kas grēko, nav Viņu redzējis, nedz Viņu atzinis.” (1. Jņ. 3:6), “Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts.” (1. Jņ. 3:3)

Kā panākt šķīstumu? “Jērs stāvēja uz Ciānas kalna un līdz ar Viņu simts četrdesmit četri tūkstoši to, kam Viņa Vārds un Viņa Tēva Vārds bija rakstīts uz viņu pierēm [...]” (Atkl. 14:1) Kāds ir Dieva vārds? “Dievs ir mīlestība.” (1. Jņ. 4:8) Pats Tēvs atklājas arī kā “Es, gudrība, mītu līdzās atziņai un māku dot labu padomu”. (Sal. pam. 8:12) Viņa mīlestība un gudrība rada manī mieru, ja vien meklēju to un ar visiem spēkiem cenšos iemantot. Tad citā gaismā ieraugu vārdus: “Svētīgi miera nesēji, jo tie tiks saukti par Dieva bērniem.” (Mt. 5:9)

Lai Dievs mūs svētī, ka varam saukties un būt Viņa bērni! Jo laiks ir tuvu. Un ko tu darītu šodien, ja “tuvu” būtu rīt?

INGA ŠĻAKOTA

Bija vēlā nakts kādā dzimšanas dienas ballītē, kura bija sapulcējusi adventistu padzītniekus jauniešus. Spēles, joki, sarunas un uzkodas vairs uzturēja tikai pusnomodā, kad kāda meitene pajautāja kādam puisim: “Kā tev liekas, vai Jēzus nāks drīz?” Šķiet, mēs visi pēkšņi sadzirdējām šo jautājumu un vēl vairāk svinīgi nopietno atbildi: “Es domāju, ka manas dzīves laikā.” Bariņš vienkārši labi audzinātu jauniešu pārvērtās par bariņu adventistu, kuriem nevienā acī vairs nebija miega un kuri stundām ilgi iegrīma tematā par Kristus otro atnākšanu, pētot pravietojumus.

Tās nakts sarunas pirms gadiem 15 bija pagrieziena punkts manā adventistes identitātē, triggers¹ garīgai atmodai, kas tikai turpināja pieaugt mūsu vidū nākamajos gados. Tieši ar tādu svarīgumu man saistās šis temats. Ja es kādudien to pārstāšu “redzēt reāli” un sāksu domāt, ka gala notikumi ir tālu nākotnē, tā būs sarkanā lampiņa manā garīgajā stāvoklī. Mateja evaņģēlija 24. nodaļā Jēzus tad mani nosauks par ļauno kalpu – kalpu, kurš neapgalvo, ka kungs nenāks, bet tikai saka: mans kungs kavējas nākt. Tālāk viņš pārstāj ar kunga nākšanu rēķināties un kļūst acīmredzami ļauns. Bet iesākas tas sirdī ar domu par kunga kavēšanos. Šie Jēzus vārdi man vienmēr

atgādina, cik ļoti jāuzmanās, ja tāda doma tuvojas sirdij.

Tajā pašā laikā es noteikti neesmu cilvēks, kas ir pārņemts ar pasaules notikumu pētīšanu, lai aizrautīgi tos interpretētu. Es zinu, ka ar to var aizrauties – visādām ziņām, rakstiem un semināriem veltot vairāk laika nekā citām Bībeles tēmām un personīgām attiecībām ar Dievu, bieži vien ieslīgstot arī dažādās spekulācijās un vairs nereaģējot uz apkārt notiekošo adekvāti.

Arī adventistu pionieri (vēl pēc 1844. gada) kādu laiku dzīvoja ar pārliecību, ka viss beidzies, vairs tikai jāgaida Jēzus; līdz kļuva skaidrs, ka tomēr vēl jādara evaņģēlizācijas darbs un jādzīvo reāla dzīve uz šīs zemes. Kad esmu sarunā ar Dievu, reizēm stāstu Viņam, ar kādu nepacietību gaidu mūsu tikšanos! Par pacietību gan ir tāds labs teiciens: pacietības atslēga ir gaidot būt nodarbinātam. Sēdēt, gudri teorētiski spriest un gaidīt mēs neesam aicināti. Mums gaidot ir daudz praktiska darāmā, daudz vēl nepamanītu cilvēku, kurus mīlēt. Gatavošanās Kristus otrajai atnākšanai, manuprāt, nozīmē, pirmkārt, tiekties iepazīt Dievu personīgi arvien labāk visās ikdienas gaitās, otrkārt, darīt darbu, ko Viņš mums ir uzticējis un kam jātiek pabeigta, lai mēs varētu satikties drīzāk. Tur noteikti pavisam bībeliski iekļaujas arī citas lietas, bet šīs divas šķiet prioritāras.

“Gatavošanās Kristus otrajai atnākšanai, manuprāt, nozīmē, pirmkārt, tiekties iepazīt Dievu personīgi arvien labāk visās ikdienas gaitās, otrkārt, darīt darbu, ko Viņš mums ir uzticējis.”

¹ No angļu *trigger*; šai gadījumā – stimul, ierosinātājs.

Man vienmēr patīk atcerēties: Jēzus nāks manas dzīves laikā. Tas skan episki, atmodinoši – un noteikti man personīgi ir patiesi. Jo Jēzus nākšana būs nākamais acumirklis, pat ja paspēšu savas acis aizvērt lielajam miegam. Man nav vairāk laika par savu dzīvi. Tā jebkurā gadījumā “beigsies” ar Jēzus atnākšanu. Tik tuvu tā ir! Savilņojoši, mobilizējoši!

KRISTIĀNA MIČULE

Cik reāli redzu Kristus otro atnākšanu? Es nešaubos, ka esam tiešām ļoti tuvu. Nesaprotu tos, kas domā, ka Jēzus atnākšana būs kaut kad tālā nākotnē. Man šķiet, ka šiem cilvēkiem tas ir kaut kāds mierinājums, jo tad nekādas nav jāmaina un dzīve var ritēt tālāk.

Ar gatavošanos Kristus otrajai atnākšanai ir interesanti, tā sevī ietver vairākus aspektus – gatavošanos pēdējo laiku notikumiem materiālajā un garīgajā realitātē. Vienu laiku ļoti aktīvi meklēju zemi laukos, bet, apskatot dzīvē, kaut kā iekšēji nejutu Dieva apstiprinājumu, tāpēc nekur nespēju nobāzēties. Tagad jau sāku domāt, vai vispār tam vēl ir laiks un vai es vispār būšu

Latvijā, iespējams, nākamie gadi aizved pilnīgi citā virzienā, bet tas jau ir cits stāsts.

Tā pilnībā sagatavoties jau laikam nemaz nav iespējams, domāju, ka tā tas arī paredzēts, jo galvenais uzdevums ir paļauties uz Dievu, necensties visu izdarīt ar savu gudrību. Atliek pazust interneta pieslēgumam, notikt dabas katastrofai vai vienkārši kādu preču aizkavētai ražošanai/ piegādei, lai būtu jūtamas milzu problēmas visā pasaulē, kas kā krītošs domino kauliņš pakēr līdzī visas pārējās sfēras. X stundā būs tāpat, visām situācijām nav iespējams sagatavoties, tā ir tikai Dieva žēlastība.

Kas attiecas uz garīgo sagatavošanos, tad principā jau vairākus gadus dzīvoju ar “vai to vajag” mentalitāti, jo neatlaiž doma, ka drīz daudz kam nebūs vairs jēgas. Ikdienu steigā nereti sanāk aizmirst pašu svarīgāko: vienīgais, kam ir jēga, ir tavas attiecības ar Dievu – no tā, vai tev ir šīs attiecības, izriet tas, kāda ir tava dzīve kopumā. Tas ir pamats. Viss pārējais pakārtosies, izkārtosies un sakārtosies, ja svarīgākais būs Dievs. Tomēr vēl aizvien pieķeru sevi ar nepareizi sakārtotām prioritātēm. Šie un vēl citi jautājumi ir tas, par ko domāju, tagad – vēl vairāk. Tās ir manas sarunas ar Dievu, tā laikam ir mana gatavošanās, ja tā to var saukt.

Vai apzinos pēdējo dienu notikumus un cik tuvu redzu sevi

šiem notikumiem? Zinu, ka vārds “tuvu” skan kā kaut kas abstrakts un dažādi interpretējams, tāpēc teikšu tā: es būšu tiešām ļoti pārsteigta, ja pasaulei būs palikuši vēl 20 gadi.

Bībele mums atklāj, kas gaidāms, tuvojoties Jēzus otrajai atnākšanai. Mēs nezinām visu visās detaļās, taču ir saprotams, kurp viss iet. Ir dažādas iezīmes, kas skaidri parāda, ka mūžīgi turpināties šādi nevarēs.

Jo vairāk un ātrāk viss ir pieejams, jo nepiesātināmāki un nepacietīgāki paliek cilvēki. Mums ir tik daudz palīgierīču, taču laika nevienam nav; mums ir daudz lielāka pieejamība dažnedažādām precēm kā jebkad pasaules vēsturē, bet reizē ir daudz mazāk prieka. Gandrīz viss, ko esam pieraduši patērēt ikdienā, diemžēl ir veidots uz grēcīgiem principiem, kā rezultātā ir neatgriezeniski piesārņota daba un izjaukta ekosistēma, nerunājot par ekonomisko lejupslīdi un, protams, garīgo pagrimumu.

Kaut kā visā šajā iespēju, informācijas, izklaižu utt. gūzmā mēs ieraujamies savā dzīvē, un mums vairs īpaši nerūp, kas notiek ar citiem. Kā vecam, tā jaunam, katram ir kaut kas savs, un tajā arī viņš dzīvo. Tā ir īpatnība, kas raksturīga tieši mūsu laikam. Cilvēki mēdz atcerēties, kā bija kādreiz, un saprot, ka ir mainījusies pieeja, domāšana, dzīvesveids. Mēs visi esam ietekmēti no pasaules kārtības, tieši tāpēc Dievs mūs aicina no tās iziet.

“Vienīgais, kam ir jēga, ir tavas attiecības ar Dievu – no tā, vai tev ir šīs attiecības, izriet tas, kāda ir tava dzīve kopumā. Tas ir pamats. Viss pārējais pakārtosies, izkārtosies un sakārtosies, ja svarīgākais būs Dievs.”

uzdevums

Labirintā atrodi Bībeles pantu un finiša lodziņā uzzīmē Ābrahāmu!

Uzzīmē šeit Ābrahāmu

Ingrida Marksa

Marie Lipska

Dace Garsila

TICĪBAS VARONIS ĀBRAHĀMS

Annelei ļoti patika ceļot. Un nav jau nekāds brīnums – kuram gan nepatīk! Tieši tāpēc meitene šorīt pamodās īpaši laimīga. Arī tu būtu ļoti laimīgs, ja tev priekšā stāvētu tik lielisks notikums kā slepens ceļojums kopā ar tēti un labāko draugu. Varbūt tu gribi zināt, kāpēc ceļojums ir tik slepens? Jāsaka, ka šādi noslēpumaini ceļojumi bija vieni no aizraujošākajiem Anneles dzīves notikumiem. Nekad nevarēja zināt, kāds būs ceļojuma galamērķis, kādi jauni piedzīvojumi stāvē priekšā un kādas neparastas vietas tiks iepazītas. Šie noslēpumi vienmēr bija trakoti aizraujoši!

Jau labu laiku Annele tincināja tēti: “Tēt, kad mēs beidzot atkal dosimies kādā ceļojumā vai ekspedīcijā? Lūdzu, lūdzu! Es vairs nevaru sagaidīt!” Nu, tieši vakar pēc vakariņām, tētis paziņoja: “Annelīt, pavasara ceļojums ir klāt!” un nolika Annelei priekšā uz galda sarakstu ar lietām, kuras būs jāņem līdzi. Sarakstā bija arī telts! Uh, tas bija tik daudzsoļi! Katrs kārtīgs ceļotājs sapratīs Anneles sajūsmu par gaidāmo notikumu, bet pats lieliskākais bija tas, ka Annele šajā reizē drīkstēs aicināt līdzi arī savu labāko draugu Krišu! Protams, pēc tik brīnišķīgām ziņām Annele nevarēja

vien sagaidīt, kad varēs tās pavēstīt Krišam. Un te jau viņš bija – nolicis savu divriteni pie šķūnīša, zēns pēc mirkļa ienāca istabā.

“Kriš, mēs ar tēti dosimies slepenajā ekspedīcijā, un tu varēsi doties mums līdzi!” sajūsmināti vēstīja Annele.

“Slepenajā? Ko tas nozīmē?” brīnījās Krišs.

“Nu, tas ir tas interesantākais, ka galamērķis vienmēr ir noslēpums! Pagājušā gadā mēs visa ģimene devāmies laivu braucienā pa varenkrāčainu upi. Naktī, kad gulējām teltī, sākās tik nikns negaiss! Likās, ka mūs ar visu telti iepūtīs upē, bet man gandrīz nemaz nebija bail. Tas tik bija piedzīvojums!” sajūsmināti stāstīja Annele.

Krišs klausījās un tad domīgi ievaicājās: “Bet kā tu vari zināt, vai tev patīks šis ceļojums, ja tu iepriekš nemaz nezini, kurp dosies un kas tevi sagaida?”

“Zini, Kriš, man pilnīgi pietiek ar to, ka šo ceļojumu ir izplānojis tētis! Lai kur viņš mani vestu, galu galā es vienmēr esmu laimīga! Es viņam simtprocentīgi uzticos un nekad nepieviļos!” pārliecinoši atbildēja Annele.

Turpat istabā pie loga vecmāmiņa nodarbojās ar tomātu stādiņu

piķēšanu un, klausoties bērnu sarunā, pēkšņi ievaicājās: “Klau, bērni, bet vai jūs būtu ar mieru doties tālā un nezināmā ceļojumā, ja jūs tajā vadītu pats Dievs?”

“To nu gan es nekādi nevaru iedomāties! Vai kas tāds vispār var notikt?” šaubījās Krišs.

“Vai zināt, reiz Dievam bija kāds ļoti labs un uzticams draugs,” nolikdama malā tomātu stādīņus, sacīja vecmāmiņa. “Viņš Dievam uzticējās tikpat sirsnīgi, kā tu, Annelīt, uzticies tētim. Kādu dienu Dievs sacīja Savam draugam: “Celies un dodies projām no savas zemes. Es tevi vadīšu uz lielisku vietu, uz brīnišķīgu zemi, celies un ej!” Jāsaka, ka šis vīrs bija ļoti bagāts. Viņam piederēja milzu ganāmpulki, daudz kalpu un citas bagātības. Nu Dievs aicināja viņu atstāt ērto un ierasto dzīvi un doties uz pilnīgi svešu, nezināmu zemi.”

“Oi, te vajadzīga drosme! Bet vai šis vīrs pēc ceļojuma varēja atkal atgriezties mājās, tāpat kā mēs vienmēr atgriežamies?” vaicāja Annele.

“Nē, nevarēja gan. Tāds nebija Dieva prāts,” sacīja vecmāmiņa.

“Bet, ja ņem vērā, ka Dievs, tāpat kā vislabākais tētis, grib cilvēkiem tikai labu, tad, es domāju, paklausīt ir daudz vieglāk,” prātoja Krišs.

“Dievs Savus bērņus bieži vada pa ceļiem, ko tie nepazīst, bet Viņš nekad neatstāj tos, kas uz Viņu paļaujas. Tieši tāds bija šis vīrs,” sacīja vecmāmiņa.

“Zini, ko, vecmāmiņ, man šis stāsts sāk izklausīties pēc ticības varoņa stāsta, un to es noteikti gribu dzirdēt!” sacīja Annele.

“Es jau sāku justies kā ticības varoņu skolā,” atzina Krišs. “Kā sauca šo vīru?”

“Viņa vārds bija Ābrahāms,” stāstu turpināja vecmāmiņa, “un viņš tiešām ir nosaukts par ticības varoni un Dieva draugu. Kādu dienu viņš saņēma vēsti no Dieva: “Izej no savas zemes, no savas cilts, no savām tēva mājām uz zemi, kuru Es tev rādīšu.” Tas nebija nekāds mazais pārbaudījums, bet vai zināt, ko Ābrahāms darīja? Viņš paklausīja! **“Ticības spēkā Ābrahāms ir paklausījis aicinājumam un gāja uz to vietu, ko nācās saņemt par mantojumu, un gāja, nezinādams, kurp viņš iet.”** (Ebr. 11:8)

Viņš, sekodams vienīgi Dieva vadībai, aizgāja no tēvu zemes, lai tur vairs nekad neatgrieztos. Viņš pat nejautāja Dievam, kāda būs zeme, uz kuru viņš dodas, vai tā būs auglīga, skaista, vai tajā viņu sagaida bagāta un laimīga dzīve. Viņam laimīgākā vieta vīrs zemes bija tur, kur Dievs vēlējās, lai viņš dzīvotu.”

“Bet kāpēc Ābrahāmam bija jāpamet zeme, kurā viņam bija tik laba dzīve?” vaicāja Krišs.

“Zemē, kurā dzīvoja Ābrahāms, cilvēki bija aizmirsuši savu Radītāju un pielūdza elkus, tāpēc viņam vajadzēja pārraut visas saites ar līdzšinējo dzīvi. Dievs gribēja, lai Ābrahāms saglabā Viņa svētos likumus nākamajām paaudzēm, jo, tikai tos ievērojot, ikviens var iegūt laimi un labklājību. Tas bija ļoti svarīgs uzdevums, un Dievs to uzticēja Savam patiesajam draugam Ābrahāmam. Bet Dievs arī labi zināja, ka viskrietnākās rakstura īpašības Ābrahāms iegūs, dzīvojot paklausības un ticības dzīvi dienu no dienas svešā zemē,” stāstīja vecmāmiņa. “Tā Ābrahāms, Dieva vadīts, ceļoja uz Apsolīto zemi pilnā ticībā un pārliecībā, ka DIEVS to, ko ir solījis, arī izpildīs. Dievs bija solījis Ābrahāmam: “Es tevi darīšu par lielu tautu! Es tevi svētīšu, un tu

būsi par svētību!” Ābrahāms ticēja un paklausīja Dievam. Visur, kur vien Ābrahāms apmetās, viņš uzcēla altāri Dievam. Tā bija vieta, kur pielūgt Dievu. Ceļojot tālāk, šie altāri palika kā atgādinājums par Dieva pielūgsmi citiem cilvēkiem.

Ābrahāmam nācās piedzīvot daudz dažādu pārbaudījumu, bet katrā no tiem viņš savu cerību lika uz Dievu, kurš bija solījis: “Ābrām [ceļojuma laikā Dievs nomainīja šī vīra vārdu no Ābrāms uz Ābrahāms], Es Esmu tev par Sargu, un tava alga ir ļoti liela. Es ceļu derību starp Sevi un tevi, un Es tevi vairodams vairošu. Tavu pēcnācēju būs tik daudz, cik zvaigžņu pie debesīm.” Pie tam Dievs to Ābrahāmam solīja tad, kad viņš un viņa sieva Sāra jau bija kļuvuši gados veci, bet **“Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību.”** (Rom.4:3) Viss Dieva solītais piepildījās!”

“Viņš nu gan bija īsts ticības varonis! Paklausība Dievam padara varonīgu, vai ne, vecmāmiņ?” jautāja Annele. “Ja man Dievs ko sacītu, es arī tūlīt pat paklausītu!”

Britiņu padomājis, Krišs piebilda: “Es arī paklausītu, tikai tādā gadījumā es gribētu būt pilnīgi pārliecināts, ka tas patiešām ir Dievs, kurš ar mani runā.”

“Kriš, kad tev piezvana Annele, tu taču uzreiz pazīsti viņas balsi, vai ne?” pasmaidīja vecmāmiņa.

“Protams!” pārliecinoši sacīja Krišs. “Mēs taču katru dienu sarunājamies! Kā gan es varētu nepazīt viņas balsi?!”

“Nu, re, tieši tāpat ir ar Dievu,” sacīja vecmāmiņa. “Jo biežāk tu ar Viņu runāsi, jo skaidrāk atšķirsi Viņa balsi no citām.”

“Caur Biblii arī Dievs runājas ar tiem, kuri Biblii lasa, vai ne, vecmāmiņ?” sacīja Annele.

“Tev taisnība, Annelīt,” atteica vecmāmiņa. “Arī stāstu par ticības varoni Ābrahāmu, par viņa ceļošanu uz Apsolīto zemi, par viņa drosmi, paklausību, pazemību, uzticību, piedzīvojumiem un skaisto paklausības dzīvi varat izlasīt savā Bibēlē, 1. Mozus grāmatā, un iegūt sev vēl vienu patiesas ticības draugu!”

Konkurss “Ticības varoņi Bibēlē”

Balviņas par martu saņems:

Betija un Lote no Limbažiem, **Loreta, Edvards, Leila, Marija, Stefans, Tilānija, Eliza, Nora, Katrīna un Ulla** no Rīgas, **Ella un Rūta** no Valmieras, **Emilija, Johans, Teodors un Anna** no Smiltenes, **Valters, Gustavs, Terēza, Estere, Sofija, Elija, Elisa un Stefans** no Liepājas, **Julina** no Baltezers, **Alina un Laima** no Pļaviņām, **Raivo** no Kandavas, **Rainers, Arturs, Liene, Lauma un Emīls** no Saulkrastiem, **Marija** no Ogres, **Gusts Eduards** no Saldus, **Emīlija, Kristeris, Renārs un Teofilis** no Dobeles, **Jeļisejs, Maria, Pēteris, Rasa, Agnese, Elizabete, Fricis, Gabriels, Omario, Ulla, Maija, Alise, Jēkabs un Mikāels** no pirmsskolas iestādes “Liesmiņas”.

Isa iru devar celo un jago un
kuris varas turu paku ar
miesu. Kuri jautas nakti turu
daktis, naktis devar no amelsha
brutis.

ELIJA. Matias Mezitis, 6 gadi, Valka

NOA. Estere Venena, 15 gadi, Liepāja

RUTE. Eliza Anna Lipska, 9 gadi, Rīga

KONKURSS

TICĪBAS VAROŅI BĪBELĒ

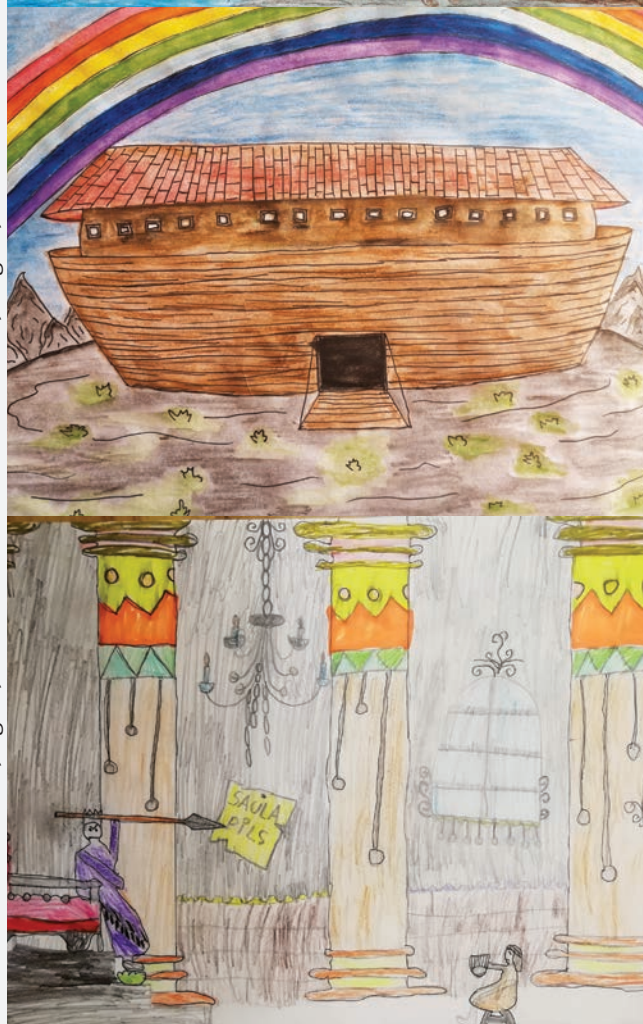
RUTE. Emīlija Punte, 11 gadi, Smiltene

NOA. Ance Cīrule, 12 gadi, Valmiera

DĀVIDS. Teodors Punte, 7 gadi, Smiltene

JĀZEPS. Arturs Vaga, 13 gadi, Saulkrāsti

ESTERE. Leila Kušnere, 9 gadi, Rīga
DĀVIDS. Stefans Kušners, 6 gadi, Rīga

Stefans